

AUGUST 1997

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul

BUN VENIT ÎN FAMILIE

CUPRINS

5 Te voi întâlni în cer

8 Teologia pentru toți - 3

11 Sfârșit de an
universitar la Institutul
Teologic Adventist

15 Părtășia în grupa
Școlii de Sabat

16 Clonarea și creștinul

19 Încrederea în
Dumnezeu

21 Făgăduința
primăverii

Editoriale
3, 4

Necrolog
24

În numărul viitor:

**Grupele mici - metodă
autentică pentru con-
solidare, instruire și
misiune**

SCRISORI

**Cât mai ancorati
în realitate!**

Există o arie de probleme care este tratată la modul general, din delicatete, din discreție. Iar modalitatea aceasta, de a trata situații și evoluții alarmante la modul general, nu face decât să aștearnă o mantie elegantă peste un corp hidos.

Așa se întâmplă adesea cu problemele grave care ruinează familiile și în mod particular familiile adventiste. Dacă s-ar face o statistică a agendei comitetelor comunităților, am fi uimiți cât de mult se ocupă ele cu familiile bisericii. Dar, din pudoare și dintr-un fals simțământ de loialitate față de imaginea bisericii, în comunități se vorbește prea puțin despre astfel de probleme.

Am rămas plăcut impresionat observând că, din luna martie și până în iulie inclusiv, în *Curierul Adventist* au apărut o serie de articole cu tematică fierbinte: martie - „Declarație cu privire la violența în familie” și „Declarație cu privire la abuzul sexual asupra copiilor”; aprilie - „Să ne ocupăm de violența în familie - repede!” mai - „Intervenția - răspunsul la violența în familie!”, ambele de Alberta Mazat; iunie - „Dumnezeu a creat familia”, de James Coffin; „Cele trei fețe ale iubirii”, de Len McMillan; iulie - „Eu - îi agresez pe copii?”, de Alberta Mazat.

Aceasta mi se pare o acțiune salutară și extrem de necesară. Ar fi de dorit ca aceasta să nu fie o preocupare trecătoare, având în vedere acutizarea problematicii abordate.

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dimă, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție
Mihai Ghioaldă

Tehnoredacție George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal
20, tel. 323 48 95.

Curaj redacției în abordarea și a altor teme la fel de „fierbinți.”

Valeriu Petrescu, directorul
Casei de editură
Viață și Sănătate

Curierule,
mulțumesc în mod special pentru experiențele Gloriei Benzinger și ale Judithi Dan relatate în numărul din mai, de asemenea sunt încântat de inițiativa din iunie („Cum ați devenit adventist?”). Am apreciat în mod deosebit editorialele semnate de frații A. Bocăneanu și L. Forray: „O viziune nouă pentru conducători” (o adevărată „lumină nouă” peste care nu putem trece nepedepsiți de istorie - scris nu numai cu profunzime spirituală, dar și cu gust literar), „Conflictul dintre fond și formă” (aproape un eseu de teologie etică, scris pentru cei cu spiritul mereu proaspăt).

De asemenea, serialul „Îți scriu de aici...” al lui tata Faluvegi, este nu numai actual (că încep să mișune diversivunile!) ci și delicios scris în limba română de un binecunoscut teolog secui care refuză să îmbătrânească.

Am citit cu interes și articolul despre familie, din iunie, al lui James Coffin. Simt că avem nevoie de asemenea sfaturi. Este frumos spus că soții sunt „diferiți dar egali” și nu m-ar deranja chiar unele pretenții „feministe”, dar în totdeauna rămân cu impresia că sfatul evanghelic care vorbește despre un anumit fel de subordonare (1 Petru 3,1, Col. 3,18-20)

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom elimina unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

nu este analizat, nici măcar de dragul exegezei, ca o plăcere matematică. Până și în egalitatea absolută a Tri-Unității divine există o subordonare. Un paradox sacru și instructiv pentru „acasă”, pentru o relație care este mai mult decât un avantaj socio-cultural.

Nu pot încheia fără să-mi exprim aprecierea pentru ideea de a publica un cântec pe coperta numărului din iunie. Un cântec care îmi este atât de drag... În sfârșit, îl avem în românește!

Florin Lău,
Institutul Teologic

Ultima oră

Prin telefon de la Timișoara, fratele Ion Buciuman ne comunică: Acum câteva minute s-a încheiat Congresul tinerețului cu deviza: „La dispoziția altora”. S-au înregistrat 3423 de delegați și participanți, iar Sabatul a atras încă o mie de vizitatori. A urmat o post-sesiune, cu prezentarea a 20 de seminarii, cu o participare totală de 500 de tineri.

Nota distinctivă a Congresului a fost deschiderea pentru misiunea externă, susținută în mod special de invitații congresului: Pat Gustin, de la Institutul de Misiune al Conferinței Generale, Jon Dybdahl, profesor de misiune la Andrews University și Jose Figols, directorul pentru tineret al Diviziunii Euro-Africa. În numărul viitor, un bogat reportaj de la Congres.

Adrian Bocăneanu,
președintele Uniunii

din viața comunităților. Apredăm articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia
Viață și Sănătate.
Adresa: str. V. Braniște nr. 29,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIV nr. 8

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaplea din România.

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan,
Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engel-
haraf, Teodor Huțanu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Iosif Suclu, Victor
Zgunea

Spiritul Timișoarei

Tocmai întors de la Festivalul tineretului de la Timișoara, pot să identific fără rezervă evenimentele care m-au impresionat cel mai mult. Primul, în dimineața Sabatului, după predica fratelui Jon Dybdahl, profesor de misiune la Andrews University, peste o sută de tineri au ieșit în față manifestându-și astfel răspunsul la apelul pentru misiune externă.

Un act al credinței

Mai mult decât reînnoirea unei experiențe legendare pentru adventismul românesc, acest angajament reprezintă un act al credinței și un angajament de maturitate. Propriu-zis, chiar și în cursul ultimilor 10-15 ani, adventiștii din România nu au fost lipsiți de ambascadori în câmpul misionar.

Totuși acestea au fost cazuri oarecum izolate. Spiritul misiunii externe, acel entuziasm colectiv, acel fenomen de masă care generează „misionarii noștri”, nu se putuse reaprinde.

Iată că, totuși, Dumnezeu lucrează la inimi consacrate - mai ales printre tineri. Interesul pentru misiune, cultivat de frații Cristian Dumitrescu, de la Institutul Teologic și Lucian Cristescu, de la Asociația Pastorală, articolele din *Curierul Adventist*, veștile misionare ascultate Sabat după Sabat, istorisirile inspiratoare ale evangheliștilor vizitatori au fost ocaziile folosite de Duhul Sfânt pentru a pregăti inimile. Asemenea fiului meu mijlociu, de zece ani, mulți alții răspund fără să stea pe gânduri: „misionar”, atunci când sunt întrebați ce vor să devină.

Iar acum, când încep să se contureze posibilități reale, tinerii nu se dau înapoi, ci își fac drum în față, într-o admirabilă și impresionantă mărturie publică. Cu ajutorul Domnului, susținerea organizatorică și financiară nu va întârzia. Chiar în prețuia deschiderii Congresului, s-au

pus bazele unui Oficiu pentru misiunea externă.

Spiritul misiunii, orientarea spre slujire, abnegația și curajul, convingerea posibilității misiunii - acestea sunt câștigurile imediate. Exercițiul credinței și rugăciunii în încercări extreme, redescoperirea nevoilor spirituale primordiale ale omenirii, „polenizarea încrucișată” prin contactul direct cu avangarda misionară a bisericii adventiste internaționale, redescoperirea unei cauze vrednice de susținere unanimă, dezinteresată - iată câteva din beneficiile pe termen mai lung. S-ar putea adăuga corectarea acestui ciudat complex de superioritate/inferioritate în raport cu biserica mondială, depășirea preocupării exagerate de noi înșine și de amănunte teoretice, în sfârșit, o intrare în normalitate. Gândiți că am început să mă înduioșez de visurile proprii? Dacă ați fi fost sâmbătă dimineața în Sala sporturilor din Timișoara, ați fi fost cel puțin la fel de entuziasmați.

Este mult de făcut și acasă

Să nu credeți că acești tineri vor doar să evadeze. Și dacă nu se poate altfel, fie și prin misiune în lumea a treia. Duminică seara, în post-sesiune, am petrecut aproape două ore - care s-ar fi putut prelungi până dimineața - cu un alt grup de tineri, la fel de numeros și de variat. O parte însemnată era alcătuită din cei care au îmbrățișat credința adventistă în ultimii ani. Am încercat să schițăm un portret al bisericii adventiste la 150 de ani de existență.

Nu cred că am auzit vreodată observații atât de pătrunzătoare și de serioase asupra bisericii. Însirarea subiectelor care îi preocupă pe tineri ar putea să dea impresia unui „proces al bisericii”. Ei vorbeau cu pasiune pentru biserică, nu împotriva ei. Biserica nu era ceva din afara lor, ci ei

înșiși. Fără teamă, fără resemnare sau blazare, ei vorbeau pentru că vor din toată inima ca această biserică să fie credincioasă misiunii ei unice.

Invitația mea către tineri, ca să-și asume răspunderea să discute și să scrie despre ceea ce îi preocupă, să testeze și să exerseze în propria viață propunerile lor pentru biserică, să aibă încredere în ceea ce Domnul le pune pe inimă să spună și să facă, a găsit, în cele douăzeci sau treizeci de rugăciuni care au urmat, răspunsul credinței, pocăinței, speranței și iubirii.

O dezbatere similară, chiar astăzi, la Școala de jurnalism deschisă de Radio Vocea Speranței, nu a ocolit subiecte prea dureroase ca să fi fost abordate, deschis, până acum: migrația la muncă în Occident, incoerență și improvizație în activitatea bisericii, la toate nivelurile, neîncrederea și rezerva inter-etnică în biserică, mediocritatea culturală, absența în anumite medii sociale prin orientarea profesională stereotipă, izolarea între comunități, criza familiei, criza vieții spirituale personale.

Toate acestea sunt, pentru mine, o mare sursă de speranță. Dar și o răspundere înfricoșătoare. Care este moștenirea noastră pentru ei? Apatie spirituală, mediocritate, compromis moral, conflict nestins? Le vom striga, ca și Abner și Ioab, oribila incitare la duelul absurd și sinucigaș: „Să se scoale tinerii aceștia, și să se bată înaintea noastră” (2 Sam. 2, 14)? Sau vom transforma în realitate înaripata viziune schițată de Ellen White: „Cu o asemenea oștire de lucrători ca tineretul nostru, bine instruit, dăruit cu putere, cât de curând mesajul mântuitorului crucificat, înviat și care este gata să vină ar fi purtat în toată lumea! Cât de curând ar putea să vină sfârșitul - sfârșitul suferinței, al tristeții și al păcatului!” (*Counsels to Teachers*, pag. 555).

ab

Accesul la putere

Privind peste ultimele roto-coale de căldură, umbrele binevoitoare ale toamnei aduc cu ele solia pentru anul care începe să ne frământă. „Trăiește puterea Cuvântului“, acesta va fi îndemnul și programul bisericii pentru 1998. Era și cazul să ne reîntoarcem la Biblie, să căutăm din nou izvoarele cele vechi, care nu ne-au dezamăgit niciodată, nici chiar când le-am neglijat pentru o vreme.

Chemarea pentru 1998 este ca o revărsare de har chiar la marginea abruptă a timpului. Ce ne-am dori mai mult decât putere, atunci când, în lumina de asfințit a lumii, ne găsim puțini și singuri, străini și slabi.

Ca un murmur înfiorat de nemulțumire, trece din gură în gură constatarea: „Nu se mai studiază“. Bătrânii dau vina pe tineri. Tinerii se scuză cu exemplul bătrânilor și, fără îndoială, curând vor îmbătrâni și ei. Poate prea devreme, în timp ce izvoarele puterii stau la îndemână, deschise și uneori neatînse.

Nu este mare lucru să deschizi Cuvântul. Nu sunt necesare tehnici speciale și nici pregătiri îndelungi. E simplu. Deschizi și citești. Ca o fereastră spre cer, deschizi inima și zici: „Vino, Isuse, și în viața mea!“ Cuvântul intră și așteaptă să fie întâlnit în paginile Cuvântului revelat. Te uiți și-L vezi, ascuți și-L auzi, vorbești și El ascultă, vorbește și tu ascuți.

Nu stai să faci exegeza cuvintelor celor dragi. Le primești, pur și simplu. Le înțelegi, atât cât e nevoie s-o faci, iar ceea ce nu înțelegi nu te neliniștește. Taina celor dragi este mai degrabă un lucru sfânt, de care simți că nu te poți atinge fără să-l profanezi, pentru care îți iubești mai mult și te simți mai îndatorat. Oricum, îți rămâne suficient spațiu de mișcare, în limitele a ceea ce

înțelegi. A fost spus simplu, fără dedesubturi, anume să nu te rătăcești, căutând subînțelesuri.

„Adu-ți aminte..., ascultă..., să nu..., stai..., umblă..., duceți-vă..., veniți..., intrați..., odihniți-vă..., luați..., nu luați..., adunați..., aruncați..., primește..., dă...“ și alte câteva cuvinte. Simple. Clare. Concrete. Cuvinte de fiecare zi, aceleași și de zile mari.

Atunci când acorzi atenție Cuvântului, El începe să prindă viață în tine. El începe să Se manifeste și tu devii puternic. Ca să ascuți, trebuie să fii destul de slab, pentru că numai când înțelegi cât de slab ești, atunci poți aprecia puterea Cuvântului.

Atunci când acorzi atenție Cuvântului, El începe să prindă viață în tine. El începe să Se manifeste și tu devii puternic. Ca să ascuți, trebuie să fii destul de slab, pentru că numai atunci când înțelegi cât de slab ești, poți aprecia puterea Cuvântului. Numai atunci, puterea Lui devine evidentă.

Înțelegi acum de ce spune Pavel „Când sunt slab, atunci sunt tare.“

Să fi tare? Dar pentru ce? Sau mai precis, pentru cine? Vrei sau nu vei, stai pentru cineva. Dacă

nu alegi pentru cine să stai, ai făcut de fapt, o alegere. Nimeni nu poate sta pentru nimeni. Fiecare stă pentru cineva.

Puterea oamenilor depinde de autoritatea pe care aleg să o slujească. Un însemn, un element de îmbrăcăminte sau o simplă legitimație pot acorda o autoritate imensă unui ins lipsit de putere altfel. Uneori butonul atomic devine un mic accesoriu prezidențial. Aceste câteva lucruri pot forma o atracție fascinantă, singura uneori care să mobilizeze uriașe resurse umane, financiare, timp și energie. Aceasta este fascinația puterii.

Pe drept cuvânt, bătrânii noștri spuneau: „Izolați o armată de baza ei de aprovizionare, și curând, aceasta va fi ușor de înfrânt“. Ei se gândeau la resursele inepuizabile ale Cuvântului.

„Prima și cea mai înaltă datorie a fiecărei ființe raționale este să cerceteze din Scripturi ce este adevărul, și apoi să meargă în lumină, încurajând și pe alții să-i urmeze exemplul. Trebuie să studiem Biblia zi de zi, cu sârguință, cântărind fiecare gând și comparând verset cu verset. Cu ajutorul divin trebuie să ne formăm păreri personale, pentru că trebuie să răspundem personal înaintea lui Dumnezeu“ (*Tragedia Veacurilor*, ed. 1992, pag. 548).

Zilele anului viitor așteaptă să fie planificate, iar puterea Cuvântului așteaptă să fie trăită. Putem continua în slăbiciune și înstrăinare sau putem umple cu folos fiecare clipă. În planul divin, stau lucruri mari să se întâmple, cu noi sau fără noi. Tu hotărăști!

„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbra în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale“ (Isaia 60,1-3).

Ion Buciuman, directorul departamentului Tineret la Uniune

Te voi întâlni în cer

Reflecții despre bombardarea orașului Hiroșima

Nu voi uita niciodată trei zile din anul 1945. Astăzi, mulți oameni sunt prea tineri ca să-și amintească - poate că nici nu se născuseră atunci. Dar, în prima dintre acele zile, pe 6 august 1945, mergeam pe o stradă din Watsonville, California, ducând în mână o geantă grea.

Seara târziu, când băteam la uși, oamenii au început să-mi vorbească despre un eveniment tragic, care avusese loc la vreo 8.000 de kilometri spre vest. În ziua aceea, asupra omenirii a fost aruncat un nor care planează de (peste) 50 de ani. Era începutul erei nucleare.

În mod legitim, adventiștii din America de Nord sunt mândri de bărbații și de femeile care au slujit pe Dumnezeu și țara în timpul celui de-al doilea război mondial. Însă deseori uităm că Dumnezeu avea și de cealaltă parte copii care erau tot atât de credincioși - în împrejurări care, probabil, au fost și mai grele.

Istorisiri din cealaltă parte

Sadamitsu Morita era prim prezbiter al bisericii adventiste de ziua a șaptea din Hiroșima, Japonia, o biserică de 50 de membri. În deceniul dinainte de 7 decembrie 1941, el fusese încorporat în armata imperială japoneză și trimis în China. Acolo se confruntase cu două dificultăți: serbarea Sabatului și purtarea armelor într-o instituție în care nu existau prevederi în favoarea celor care, din motive religioase, de conștiință, refuzau îndeplinirea anumitor servicii.

Morita s-a hotărât să nu calce Sabatul și să nu ia viața altui om. El a cerut ajutorul lui Dumnezeu și a fost repartizat la cavalerie, având răspunderea să se îngrijească de

Wellesley Muir

cai. Aceasta i-a asigurat libertatea Sabatului - primise răspuns la rugăciune. El a câștigat repede respectul comandantului și s-au împrietenit.

După ce și-a efectuat stagiul în China, s-a întors în viața civilă și a continuat să lucreze ca prezbiter al bisericii din Hiroșima. După 7 decembrie 1941, țara sa a ajuns implicată într-un război total cu Statele Unite. Presiunile aduse de război au dus la închiderea bisericilor adventiste din Japonia și cam 40 de pastori au fost arestați. Morita fiind conducător al bisericii din Hiroșima, autoritățile au considerat că el este pastor. Pe 20 septembrie 1943, la ora 6 dimineața, a fost arestat și aruncat în închisoare.

Datorită bunei sale reputații în localitate și ajutorului unui prieten cu influență, Morito a fost eliberat din închisoare după scurt timp.

Întors acasă, Morito a vorbit cu familia sa. „Se împlinesc profețiile și cred că a sosit timpul să plecăm din oraș.” S-au mutat într-o casă, pe un deal, la vreo 15 kilometri de Hiroșima.

În fiecare zi, Morita lua trenul electric până în oraș, unde vindea obiecte de tehnică dentară. Fiul său, student, a fost eliminat din școală de către guvern și trimis să lucreze într-o fabrică. Fiica lui frecventa școala de fete a unei misiuni protestante.

Vedere de la sol

În dimineața zilei de 6 august 1945, Morita a ținut altarul de dimineață împreună cu soția, fiul și fiica lui. Fiul, Yoshi, a plecat primul, ca să ajungă la fabrică la timp. Fiica, Setsuko, a luat

următorul tren și a plecat la școală. Morita a plecat ultimul. În acea dimineață fierbinte de august, îndreptându-se spre gară, el a privit spre Hiroșima. Două avioane B-29, *Enola Gay* și *Great Artiste*, se auzeau deasupra.

Sirenele au dat alarma de raid aerian, urmată aproape imediat de o lumină orbitoare. O undă de șoc l-a trântit la pământ pe Morita. Un imens nor în formă de ciupercă se ridica deasupra orașului, în timp ce Morita se străduia să se ridice în picioare. *Copiii mei!* gândi el. *Trebuie să ajung în oraș!* Alergă pe nerăsuflăte să prindă trenul. Trenul a ieșit din gară și s-a oprit. Un anunț prin difuzor informa pasagerii că trenul nu va pleca mai departe.

Morita sări din tren și se grăbi la șoseaua principală spre Hiroșima. Drumul era blocat de oameni care fugeau din oraș. Se întoarse la calea ferată și merse pe linii până în oraș. Îl cuprinsese teama de moarte, în timp ce trecea pe lângă incendiile și se împiedica de cadavre, în drum spre școala fiicei sale. Îndurerat, tatăl găsi școala lui Setsuko în ruine - nici un semn de viață.

Acolo unde fusese o frumoasă școală, acum se ridica fum din cenușă. Morita se îndepărtă de mirosul greu de carne de om arsă și merse grăbit, pe marginea orașului, spre fabrica la care lucra fiul său. Din clădirea fabricii nu mai rămăsese aproape nimic.

Nu este nici o speranță, își zise el în sine. Copiii mei sunt morți! Au murit! Tot ce pot face acum este să încerc să ajut la salvarea altora.

Căldura excesivă îi ardea fața. Peste tot erau presărate cadavre. Oameni rămași în viață încercau exasperați să fugă de incendiile. Din mulți oameni, al căror corp fusese

aproape vaporizat, rămăsese doar conturul. Copiii zăceau în brațele părinților morți. Părinți își duceau în brațe copiii morți. Morita a lucrat toată ziua pentru a scoate oameni de sub ruine. A găsit apă pentru răniți. A ajutat cum a putut la îngrijirea supraviețuitorilor.

Din cenușă

În cele din urmă, când cobora întinericul peste Hiroșima, truditul tată părăsi orașul ruinat și merse pe jos cei 15 kilometri lungi până acasă. Deschise ușa casei și soția îl întâmpină plină de bucurie. „Yoshi este aici!” aproape că strigă ea. „Este în siguranță!” Morita văzuse cu ochii lui fabrica strivită - acum asculta uimit povestea fiului său.

Yoshi stătea în picioare la o linie lungă de asamblare, când sirena sunase alarma de raid aerian. Nimeni nu dăduse atenție, fiindcă niciodată nu căzuseră bombe asupra orașului. Dintr-o dată s-a văzut o lumină orbitoare și Yoshi se pomeni la pământ, înecându-se în praf. Încercă să se ridice și se lovi la cap - se afla sub masa liniei de asamblare.

Clădirea se prăbușise peste masă, formând un lung tunel. Yoshi începu să se târască. Aproape de capătul mesei era o ușă. A avut doar atâta loc, cât să iasă de sub dărâmături și să se strecoare încet afară. El singur scăpase cu viață. Aflând cum îi salvase Dumnezeu fiul, lui Morita i s-a umplut inima de o nouă speranță pentru fiica lui.

Oboseala dispăru când tatăl și fiul au mers cei 15 kilometri înapoi în oraș. Au mers în grabă de la un grup de supraviețuitori la altul, strigând: „Setsuko, Setsuko!” Au așteptat un răspuns care nu a venit. Cei doi bărbați și-au târât picioarele obosiți, aproape până în zori. După o căutare zadarnică, se îndreptară spre casă, complet istoțiți.

Când au ajuns, au găsit-o pe Setsuko dormind liniștită - ea sosisese acasă curând după ce tatăl și fratele ei plecaseră să o caute.

Cele 90 de fete din clasa lui Setsuko participau la capelă (scurt

serviciu divin), când se auzise alarma de raid aerian. Fetele se încolonaseră ca să fugă la adăpostul antiaerian. Au fost oprite de o explozie îngrozitoare de lumină. Aproape imediat, Setsuko se văzu singură, cu brațele în jurul unicului stâlp care mai susținea acoperișul în centrul sălii. Stâlpul rămăsese în picioare într-o groapă de moloz. Prinzându-se de stâlp, ea reuși să se ridice deasupra molozului și să iasă prin acoperișul spart.

Aflând cum îi salvase Dumnezeu fiul, lui Morita i s-a umplut inima de o nouă speranță pentru fiica lui.

Atentă, coborî la nivelul solu-lui. Tot ce putea să ardă era în flăcări. Singura cale de scăpare era spre râu, unde sute de oameni se înghesuiau în apă ca să scape de căldura excesivă. Unica barcă pe care a văzut-o era plină cu oameni. Setsuko se hotărî să înoate în aval.

Oamenii au avertizat-o: „Răul are praguri și vârtejuri. Nu vei reuși”. Totuși, ea se descălță, își scoase o parte din haine și le dădu cuiva din barcă. Oamenii încercară să o oprească, dar ea coborî în apă, iar curentul puternic o duse la vale, chiar în pragurile râului.

Pentru că nu înota contra curentului, ea trecu în siguranță de părțile cele mai primejdioase ale râului și ajunse în afara orașului. Când a sosit barca, Setsuko și-a primit hainele, a mers pe lângă orașul în flăcări și a ajuns acasă.

Relatând această experiență, Morita spuse încet: „Eu lucrasem toată ziua ca să-i salvez pe alții. Dumnezeu mi-a salvat copiii! Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie” (Ps. 34,7)“.

Botezat cu foc

Într-o altă parte a orașului, sora Kuwamoto își făcea curățenie în bucătărie. Ea era coordonatoarea Școlii de Sabat în biserica din Hiroșima și rămăsese credincioasă, în pofida anilor de împotrivire din partea soțului său, care stătea pe verandă, vorbind cu un musafir. Ei n-au dat atenție aproape deloc alarmei antiaeriene.

Sora Kuwamoto își amintește de o explozie de lumină și nimic mai mult. Când și-a revenit, zăcea în curte, cu fața la pământ. Privind în sus, văzu un imens nor ca o ciupercă, urcând spre cer. Casele vecinilor fuseseră strivite, iar unele erau în flăcări.

Sora Kuwamoto era prea amețită ca să se ridice, până când îl auzi pe soțul ei strigând. Când se ridică, înțelese că locuința fusese distrusă. Alergă în partea unde fusesse veranda și își găsi soțul prins sub o scândură mare. Musafirul zăcea la pământ zdrobit și mort.

Sora Kuwamoto încercă să ridice scândura de pe soțul ei, dar nu reuși. Alergă să găsească ajutor, dar nu era nimeni. Toți oamenii care fuseseră afară fuseseră omorâți. Cei care fuseseră înăuntru erau prinși sub dărâmături sau morți. Se întoarse acasă și găsi locuința în flăcări. A încercat cu toată puterea să-și elibereze soțul.

„Nu mai încerca”, i-a spus el. „Nu este nici o speranță. Fugi să-ți salvezi viața și încearcă să-i găsești pe copii. Eu voi muri aici. Pleacă până mai poți pleca. Și să nu renunți niciodată la credința ta!” După toți acei ani de împotrivire, sora Kuwamoto se aplică spre soțul ei și îi ascultă fiecare cuvânt.

„Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat cu tine. Te rog să mă ierți”, îi spuse el. „Știu de mult timp că ai dreptate. Am citit unele dintre cărțile și revistele tale, încercând să descopăr ce ți-a dat această speranță și acest curaj și ce ți-a schimbat viața. M-am hotărât chiar să merg cu tine la biserică, dar n-am avut curajul să-ți spun. Acum este prea târziu!”

„Nu, nu este prea târziu“, îi spuse ea, chiar când dogoarea o forța să se retragă. „Nu trebuie să fii într-o biserică pentru ca să-L primești pe Domnul Hristos. Poți să-L primești chiar așa cum ești, chiar aici.“ Îi vorbi despre calea mântuirii. El puse întrebări. Ea îl imploră să-și predea inima lui Dumnezeu. El rămase tăcut. Focul ardea mai aproape.

În cele din urmă, dl Kuwamoto a spus: „Înțeleg. Îmi mărturisesc păcatele; Îl primesc pe Domnul Isus! Acum fugi. Te voi întâlni în cer“.

Această scumpă soră din Hiroșima vărsa lacrimi de bucurie în timp ce vorbea. „Încercasem timp de 18 ani să-l câștig pe omul acesta pentru Domnul Hristos. Ceva uimitor s-a produs ca rezultat al nenorocirii noastre. Știu că îl voi întâlni pe soțul meu în cer. El a murit ca un om nou în Domnul Hristos.“

Aproape 100.000 de oameni au murit la Hiroșima, în urma exploziei atomice. În mod miraculos, toți cei aproximativ 50 de membri ai bisericii adventiste din Hiroșima au supraviețuit.

Pregătiți pentru criză

Hiroșima! Nagasaki! Ziua victoriei asupra Japoniei! Pe 14 august 1945, am mers pe străzile din Watsonville și am vândut cărți în valoare de 228 de dolari. După-amiază târziu, la o casă, o familie din cale-afară de fericită a plătit cărțile cumpărate. „Gata!“ au strigat ei. „Războiul din Pacific s-a terminat. Guvernul tocmai a anunțat Ziua victoriei asupra Japoniei. Băieții noștri vin acasă!“

Oamenii au oprit lucrul. Bărourile s-au închis. Bărbați și femei au alergat acasă. Toți au sărbătorit. Mașinile claxonau pe străzi. La biserică se trăgeau clopotele.

Dar la o altă casă am găsit o familie în lacrimi. „Ce s-a întâmplat?“ am întrebat.

„Aa,“ răspuseră ei, „ne gândeam la băieții noștri care nu vor veni acasă.“ La fereastra din fața casei lor erau arborate două drapele. Ei își pierduseră doi fii în război. I-am asigurat că solia din

cărțile pe care le cumpăraseră avea să le umple inima cu speranță.

Sabatul din 18 august 1945 este ziua de care îmi amintesc cel mai bine. La mica biserică din Soquel, am predicat pentru prima dată. Eram doar un adolescent, dar folosirea puterii atomice pentru a pune capăt unui război îmi oferise un amplu subiect de predică. Solia mea a fost simplă. „Domnul Isus vine curând. Trebuie să vestim lumii Evanghelia.“

După cincizeci de ani, bomba atomică numită Little Boy (Băiețelul), lansată din *Enola Gay*, este nimic în comparație cu puterea de distrugere a armelor actuale. Când ne gândim la proliferarea armelor atomice și la faptul că multe țări obțin informațiile despre felul în care se construiește bomba, posibilitatea ca popoarele să folosească din nou puterea atomică este înfricoșătoare. Solia noastră este și mai urgentă. Domnul Isus vine curând! Biserica rămășiței lui Dumnezeu trebuie să se grăbească să își încheie misiunea globală de a vesti lumii întregi Evanghelia!

Profețiile spun că Dumnezeu va interveni în politica internațională. Dumnezeu, care le-a purtat de grijă celor credincioși din Hiroșima, își va aduce la îndeplinire voința pentru noi toți în zilele care ne stau în față. „Îți mulțumim, Doamne, Dumnezeule,

Atotputernice... că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Neamurile se mâni-aseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi, prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău... și să prăpădesc pe cei ce prăpădesc pământul“ (Apoc. 11,17,18).

Ororile de la Hiroșima ne ajută să înțelegem cuvintele lui Petru și îndemnul său pentru noi, cei din timpul sfârșitului. „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură... Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu“ (2 Petru 3,10-12).

Biserica lui Dumnezeu are nevoie de propria ei Zi a victoriei - avem nevoie de ea acum. Victorie în Domnul Isus! „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!“ (1 Cor. 15,57)

Wellesley Muir a lucrat, ca pastor pensionar, la biserica Spitalului adventist din Bangkok, în Tailanda.

Adventist Review,
3 august 1995

Hiroșima la două luni după explozia bombei atomice

Teologia pentru toți - 3

„Cine își va păstra viața o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga“ (Matei 10,39).

Trăim într-o lume care ne pune la dispoziție o paletă largă și chiar ciudată de preocupări ce pot servi la acoperirea timpului pe care îl avem de trăit. În spatele tuturor acestor acțiuni stă dorința de viață. Obiectul principal al gândirii, fie conștiente, fie inconștiente, este viața și întrebarea: Cum să trăiesc viața?

În articolul de față, ne vom opri asupra dorului de a trăi, dor ce dă sens întregii omeniri. Au fost de-a lungul anilor mulți învățați care au pus temeliile unor curente filosofice și care au sugerat diferite moduri de viață, promițând că, făcând uz de ele, reușita e garantată. De la cele mai rudimentare forme de exprimare și de gândire ale unor vechi triburi până la mișcarea New-Age, toate curentele social-filosofice au fost chemări care au promis, în forme diferite, viața. Dragostea de a trăi a îmbrăcat un spectru de manifestări atât de larg, încât, dacă le vezi doar pe acestea, te îngrozești. De la binecuvântata muncă până la cele mai grozave omoruri, fiecare manifestare poate fi o formă pe care o îmbracă dragostea de a trăi.

În jurul secolului I, omenirea se confruntă cu o învățătură care nu se adaugă la celelalte, ci prăbușește orice sistem de gândire. Această învățătură este împotriva oricăror rațiuni și împotriva oricărui firesc.

Suntem tentați cu toții să găsim această învățătură ca cea mai de înțeles și cea mai sigură, dat fiind faptul că a rostit-o Domnul Hris-

Iacob Coman

tos. Cea mai sigură este, dar nu și cea mai de înțeles. El zice: „Cine își va păstra viața o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga“ (Matei 10,39). În contextul gândirii normale, convenționale, o afirmație de acest gen este chiar deplasată. Apostolul Pavel e și mai dur și spune că oamenii cotează asemenea afirmații ca fiind o nebunie (vezi 1 Cor. 1,18,23).

Această învățătură, cu ușoare diferențe de nuanță, este menționată de evangheliști în șase locuri (Mat. 10,39; 16,25; Marcu 8,35; Luca 9,24; 17,33 și Ioan 12,25). Folosirea ei de către Domnul Isus Hristos, în discursuri cu mesaj diferit, o face să fie paradoxală nu numai prin conținutul transmis de cuvinte, ci și prin domeniile pentru care e adusă ca lămurire. Textul are, deci, o valoare intrinsecă, dar și una ilustrativă. Valoarea ilustrativă face competentă această învățătură pentru a da perspectivă și sens chiar unor segmente din domenii diferite ale vieții de credință.

Prima consemnare a acestor cuvinte o întâlnim în Evanghelia după Matei 10,39. Discursul Domnului Isus Hristos din acest capitol face învățătura Lui cu privire la obținerea vieții reale nu numai viabilă, dar și accesibilă celor interesați.

Începând cu primele versete ale acestui capitol, Isus arată că unul dintre obiectivele chemării ucenicilor este propovăduirea

Evangheliei sau lucrarea misionară. O dată cu versetul 16, Isus Hristos introduce în discursul Său o serie de efecte care, din perspectivă umană, ar trebui eliminate. El le arată că, datorită propovăduirii Evangheliei, vor fi dați ca o pradă ușoară celor plini de ură (vers. 17), vor fi bătuiți în sinagogi (vers. 17), vor fi purtați înaintea dregătorilor și împăraților spre batjocură (vers. 18), vor fi urâți de toți oamenii, vor fi numiți Beelzebul (vers. 25) și chiar omorâți (vers. 28). Pe măsură ce Isus preciza fiecare dintre aceste efecte, ca rezultat al mandatului lor, tensiunea sufletească creștea și viața le devenea extrem de vulne-rabilă. „El le arată urmașilor Săi luptele pe care aveau să le întâmpine; El descoperă caracterul și planul luptei, El descoperă în fața lor pericolele pe care trebuia să le întâlnească, sacrificiul de sine ce li se va cere“ (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 1981, pag. 338).

Această încunoștiințare trezește în sufletul ucenicilor dorința de a-și lua măsuri pentru protecția vieții lor. În acest context, a-și salva viața presupunea să nu propovăduiască Evanghelia și să nu-L mărturisească pe Învățătorul lor înaintea oamenilor. Isus Hristos, cunoscând starea lor interioară, crește în intensitate discursul Lui, folosind două imperative (vers. 28: nu vă temeți, vers. 31: deci să nu vă temeți), fiecare fiind urmat de câte o mică ilustrație încurajatoare, în care le arată valoarea lor în fața lui Dumnezeu. Apoi El dă forța finală a poruncii de a propovădui, în

următoarele cuvinte: „Cine își va păstra viața o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga“ (vers. 39). Deci, dacă veți încerca să vă puneți în siguranță viața prin a nu propovădui Evanghelia Mea, o să vi-o pierdeți; dar, dacă vă veți face viața vulnerabilă mărturisindu-Mă pe Mine, o veți câștiga.

A doua învățătură pe care Domnul Isus Hristos dorește să o dea, folosindu-Se de aceleași cuvinte, o găsim redată în Evangheliile sinoptice (Matei, Marcu și Luca). Dialogul dintre Isus și apostoli, dialog care pregătește sistematic enunțarea acestui paradox despre viață, precum și sensul lui, începe, în toate cele trei Evanghelii, cu o întrebare pe care Domnul Isus Hristos o pune ucenicilor: „Cine zic oamenii că sunt Eu?“ După ce provoacă și părerea lor și obține prin Petru adevărul real, Domnul Isus le poruncește ca adevărul cu privire la mesianitatea Lui să rămână deocamdată tainic. Din această clipă, o relativă înviorare pare să îi stăpânească pe ucenici, deoarece ei „încă mai așteptau ca Hristos să guverneze ca domnitor vremelnic. (...) Că ura preoților și rabinilor nu va fi niciodată biruită, că Hristos va fi lepădat de însași națiunea Lui, condamnat ca înșelător și răstignit ca răufăcător, - gânduri de acestea nu cultivaseră ucenicii niciodată“ (Ibid., pag. 407). Hristos, însă, nu rămâne în contextul sentimentelor lor și începe să le arate că trebuie să pătimească înaintea tuturor forurilor sociale iudaice, culminând cu sacrificiul suprem: „Fiul omului trebuie să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât“ (Luca 9,22). Acest lucru produce un oarecare șoc, la care Petru intervine, mustrându-L pe Isus.

La tendința lui Petru pentru a proteja viața lui Isus de patimile pe care Acesta începuse să le prevestească, Învățătorul lor „a tre-

buit să rostească una dintre cele mai aspre mustrări care au pornit de pe buzele Sale: ‘Înapoia Mea, Satano; tu ești o piatră de poticnire pentru Mine!’“ (Ibid., pag. 408). Ca și cum efortul și răbdarea Mântuitorului ar fi ajuns la capăt - da și nu! - într-o cu totul altă imagine sonoră, autoritatea Fiului lui Dumnezeu e tradusă spre inima ascultătorilor. „Dacă voiește cineva să vină după Mine (...) să-și ia crucea...“ „După suferințele Sale trebuia să urmeze ale lor, iar crucificarea Sa le servea spre învățătură, că ei sunt răstigniți pentru lume și că au renunțat la toate aspirațiile după mărirea și plăcerile ei“ (Ellen White, *Viața lui Isus*, 1993, pag. 284).

Dacă pentru propovăduire era o poruncă și o trimitere, prin contrast, la împreună suferință cu Hristos e o rugămintă (dacă voiește cineva...) și o chemare. „Căci oricine va vrea să-și scape viața“, dându-se înapoi de la a suferi patimile cu Isus Hristos, „o va pierde; dar oricine își va pierde viața“, pătimind împreună cu Hristos, „o va mântui“. Accesul la viața reală, pe care îl enunță Isus Hristos, este, în acest context, nu mai prin împreună pătimire cu El și pentru El. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El“ (Fil. 1,29).

Un alt context în care Isus Hristos face uz de acest paradox este cel din Evanghelia după Luca 17,22-37. Acest pasaj face trimitere la evenimente escatologice, când vor exista două categorii de oameni, simbolizați prin cei din vremea lui Noe și cei din vremea lui Lot. Aici se pare că este vorba de simțirea, de cunoașterea unui „timp“ premergător zilei când „se va arăta Fiul omului“ (vers. 30). Lucrurile care vor face viața vulnerabilă se pare că nu sunt numai prigoana și suferința, ci și decizia pentru a renunța la un anumit confort. În vremea lui Noe, oamenii, de dragul normalității lucrurilor, au ignorat „timpul“, crezând că,

astfel, siguranța vieții va fi fără fisuri; dar, în realitate, au pierdut totul. „Dacă oamenii acelei generații ar fi ascultat de Legea lui Dumnezeu, atunci ei ar fi cunoscut glasul lui Dumnezeu în avertismentul servului Său; dar simțurile lor deveniseră atât de orbite prin lepădarea luminii, încât credeau în realitate că avertismentul lui Noe ar fi o amăgire“ (Ellen White, *Patriarhi și profeți*, 1991, pag. 98-99). Soția lui Lot s-a depărtat ca spațiu de ceea ce îi dăduse iluzia siguranței vieții; dar ea nu luase o decizie personală în acest sens.

Și ea, ca și cei din vremea lui Noe, trăia într-un „timp“ pe care nu voia să-l cunoască. Isus Hristos așază cheia de boltă a discursului în același paradox: „Oricine va căuta să-și scape viața o va pierde; și oricine o va pierde o va găsi“ (vers. 33). Cu alte cuvinte, cine refuză să cunoască ori să ia aminte la un anumit „timp“, cu gândul de a-și scăpa viața printr-un confort care îi asigură starea de normalitate a lucrurilor pământești, în acest timp premergător revenirii lui Isus, nu face altceva decât își pierde viața. „Vai de cei care n-au cunoscut timpul cercetării lor!“ (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 1981, pag. 338).

Dacă în primele trei cazuri învățătura despre viața a lui Isus Hristos era oarecum mai de „suprafață“, dată fiind funcționalitatea ei, cu precădere pentru alții, în pasajul din Ioan 12,20-32, Isus devine mult mai profund, El merge spre Sine. „A sosit ceasul“, spune El, „să fie proslăvit Fiul omului“ (vers. 23). Isus Hristos începe să-și facă publică o cercetare interioară (vers. 27-28). Când vorbea despre patimile Lui, făcea aceasta cu scopul de a-i chema și pe alții la suferință; când vorbea despre a doua Lui venire, o făcea cu scopul de a provoca auditoriul să renunțe la siguranța vremelnică, în favoarea vieții veșnice; dar, în Ioan, Isus Hristos deschide o fereastră spre interiorul Lui. A sosit ceasul

Meu, ceasul când proslăvirea Mea vă dă rostul venirii Mele în lume.

Apoi, printr-o ilustrație, El arată felul proslăvirii Lui:

„Adevărat, adevărat vă spun, că, dacă grăunțele de grâu nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă“ (vers. 24). Pledoaria Sa e construită în așa fel, încât ne convinge că este vorba despre El; El este grăunțele care moare. Chiar dacă ne putem însuși și noi această manieră de a ne purta, de a muri pentru a aduce roadă, Hristos spune acest lucru mai întâi pentru Sine. „Grăunțele de grâu care-și păstrează viața nu poate aduce roadă. Rămâne singur. Hristos putea, dacă alegea aceasta, să-și cruce viața și să nu moară. Dar dacă ar fi făcut așa, ar fi rămas singur. Nu ar fi putut aduce fii și fiice la Dumnezeu“ (*Ibid.*, pag. 610). Căci „cine își iubește viața o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică“ (vers. 25). Isus Hristos este întâiul „Cine“ . „El către nimeni n-a scos nici un cuvânt, ci cu tăcerea i-a biruit pe toți,

învățându-te cu fapta că de vei îndura cu blândețe totul vei birui pe toți cei ce-ți fac rău și toți se vor minuna de tine“ (Ioan Gură de Aur, Scrieri, partea a treia, ed. Institutului Biblic și de misiune al B.O.R., București, 1994, pag. 977). El este primul care S-a manifestat pozitiv față de ceea ce va fi. În detrimentul concretului prezent, printr-o lepădare de Sine, face ca o lume întregă să fie potențial proprietară a vieții restaurate.

În concluzie, acest paradox apare în Evanghelia Domnului Isus Hristos ca o cupolă bidirecțională, în care se leagă toate învățăturile și din care pornesc toate învățăturile cu privire la imaginea pe care trebuie să o aibă o persoană în care e văzut Domnul Hristos. Paradoxul poartă în sine un mesaj care acoperă patru mari dimensiuni ale creștinului autentic, dimensiuni în care convertim toată dragostea pentru Hristos și din

care proiectăm spre lume detalii despre doritorii veșniciei.

Când promovăm lucrarea misionară în contextul protecției externe, ne mai având simțământul de vulnerabilitate și implicit pe cel de dependență de Dumnezeu, siguranța mântuirii dă primele semne de fisuri. De asemenea, trebuie să înțelegem că drumul durerii, al pătimirii pentru și împreună cu Hristos, ține de o îndoită cinste, nu de povară. Pe acest drum, creștinii reali primesc, prin har, puterea și voința de a cunoaște „vremea cercetării“, realitate care îi va ajuta să facă și ultimul pas în Hristos. A patra, și poate cea mai semnificativă dimensiune a creștinului autentic, este dimensiunea transparenței. Isus a deschis ferestre prin care oamenii puteau privi înăuntrul Său. Prin cercetarea de sine, cel care Îl urmează pe Hristos recapitulează drumul creștin, zilnic marcat de agonie și extaz. Agonie, ca repulsie față de tot ceea ce vrea să pietrifice viața dinamică a unui ucenic, și extaz, ca potențial triumf al credinței în Hristos.

Când factorii care concură la protecția normalității vieții mele sunt lipsa de misiune, „înțelepciunea“ de a nu mă expune pentru Hristos, comutarea „timpului cercetării“ într-un viitor neconcret și retragerea între zidurile unei identități care nu se comunică, ci doar creează curiozitate sau ignoranță, atunci viața a încetat. Pentru că „oricine își va păstra viața o va pierde“.

„Viața sfârșită prin moartea pentru Hristos nu înseamnă moarte, ci viață veșnică. În fața acestui dumnezeiesc adevăr, nu ne putem reține exclamația: O, felix mors! O, fericită moarte! (Ioanichie Bălan, *Convorbiri duhovnicești*, vol. II, Episcopia Romanului și Hușilor, 1990, pag. 231).

Iacob Coman este misionar în Conferința Transilvania de Sud și doctorand în teologie

„Toți cei care doresc să aduca roade ca lucrători împreună cu Hristos trebuie mai întâi să cadă pe pământ și să moară. Viața trebuie să fie aruncată în brazda nevoilor lumii. Iubirea de sine, interesul egoist trebuie să piară. Legea jertfirii de sine este în același timp legea păstrării de sine... A da înseamnă a trăi. Viața care va fi păstrată este viața dăruită cu generozitate în serviciul lui Dumnezeu și al omului. Aceia care pentru numele lui Hristos își vor jertfi viața în lumea aceasta o vor păstra pentru viața veșnică“

(Hristos, Lumina lumii, ediția 1997, pag. 520).

Sfârșit de an universitar la Institutul Teologic Adventist

Zilele de 12-13 iulie ale acestui an au fost martore ale tradiționalei festivități de sfârșit de an și de absolvire pentru studenții și cadrele Institutului Teologic Adventist, pentru familiile și prietenii lor.

Cum cei mai buni prieteni ai studenților (în afară de profesori!) au fost, întotdeauna, pastorii care alcătuiesc Comitetul Uniunii – și asta, fără glumă, fiindcă prietenul la nevoie se cunoaște – au participat la bucuria noastră și reprezentanții ai Uniunii, în frunte cu fratele Adrian Bocăneanu, care prezidează și reprezintă Biserica Adventistă din România.

Anul acesta, sărbătoarea a fost mai amplă și bucuria mai mare, deoarece Institutul a avut două clase de absolvire: absolvenții cursurilor de zi și prima promoție obișnuită a cursurilor fără frecvență.

Intrând în bucuria Stăpânului pe ușa din față, printr-o celebrare a Cinei Domnului în seara de vineri, 11 iulie, studenții împreună cu soțiile lor și cu profesorii au început Sabatul în clădirea comunității Noul Grant.

Dimineața Sabatului ne-a găsit pe toți adunați în biserica *Filadelfia*, o clădire suficient de spațioasă pe care, pentru a doua oară, ne-au pus-o la dispoziție, cu generozitate creștină, frații pentecostali. Aici am avut Școala de Sabat și obișnuitul serviciu de închinare.

Cum în ocazii de genul acesta, din motive practice sau din dorința de diversitate, renunțăm la bunul obicei al studiului pe clase, comunitatea a constituit o singură clasă (mai precis două: profesorii și corul Institutului, așezați în față, și restul publicului din sală). Școala de Sabat a fost condusă cu emoții și cu destulă grație de absolventul Eugen Chirileanu din Vatra Dor-

Florin Lăiu

nei. Sala a fost încurajată să participe prin întrebări suplimentare, care au fost premiate la încheierea Școlii de Sabat.

După pauză – care niciodată nu-i suficientă în asemenea ocazii de întâlnire cu lumea de pe lume – a urmat obișnuitul serviciu divin. Obișnuit și totuși lipsit de orice banalitate și de simțământ de rutină. Am avut bucuria să ascultăm cuvântul fratelui Adrian Bocăneanu, care a desfășurat înaintea noastră „sulul Cărții” în care „este scris despre Mine” (Ps. 40,6-8). Cuvântul a avut nu numai profunzimea, demnitatea și grația limbajului românesc caracteristice predicilor fratelui Bocăneanu, ci a fost și rămâne un mesaj de actualitate. Fiindcă adevărată viață a adventismului se va măsura, și de aici încolo, după fidelitatea pastorului – și, în consecință, a membrilor păstoriți, – față de ce „este scris” în „sulul Cărții”. Sper că absol-

venții noștri din prezent, din viitor sau absolvenții mai de demult ai Institutului sau/și Seminarului nostru să nu uite că toată puterea lor, a noastră, stă în Cuvântul lui Dumnezeu, bine studiat, însușit și predicat, că trăim timpurile cele mai critice pentru lume și biserică; și singurele soluții ale frământărilor noastre le vom găsi în Scriptură și în Spiritul care ne inspiră să zicem și noi: „vin să fac voia Ta, Dumnezeu, [fiindcă] Legea Ta este în fundul inimii mele.”

Predica a fost încadrată de câteva corale interpretate de corul bărbătesc al Institutului Teologic, dirijat de fratele Nicușor Gheorghită.

După-amiaza Sabatului am petrecut-o în clădirea bisericii evangheliste din strada Dr. Felix, unde a avut loc festivitatea „seniorilor”, a absolvenților la fără frecvență. Datorită reorganizărilor succesive ale Institutului, ciclul de pregătire a durat neobișnuit de mult. Dar, după atâta

Absolvenți binecunoscuți, satisfăcuți pentru întregirea palmaresului

așteptare, bine au făcut că au organizat o sărbătorire care să marcheze evenimentul deloc neglijabil.

În fața auditoriului, pe cele două aripi, s-au situat absolvenții și profesorii. Clasa absolvenților „seniori”, așa cum i-a supranumit fratele Nelu Dumitrescu, a constituit un batalion de aproape 60 de bărbați în toată firea, dintre care, cu părere de rău, unii n-au putut fi prezenți (basarabeni, cei plecați la studii în străinătate și cei reținuți de nevoi mai puțin festive ale districtului sau ale conferinței).

Demn de remarcat mi se pare faptul că seniorii și-au luat și familiile (cel puțin soțiile) cu ei, în aceeași formație de luptă, poate pentru a părea și mai mulți, pentru a realiza un cor mixt sau mai degrabă pentru a arăta că sunt cu toții angajați în aceeași viață a Domnului.

Fratele George Uba, trezorerul Conferinței Muntenia, și fratele Valeriu Petrescu, directorul Casei de Editură și pastor al comunității Labirint, ambii seniori absolvenți, au deschis adunarea cu un cuvânt poetic de bun venit, după care adunarea a cântat imnul *Veniți căci vreau a spune ce face Dumnezeu!*, sub conducerea muzicală a altui absolvent, pastorul și solistul vocal Ciprian Crăciun.

Festivitatea s-a desfășurat într-un dulce stil românesc, înghițind în sec după fiecare punct unde simțeam nevoia să aplaudăm, cu un aer fericit de improvizație nimerită, sub semnul urgenței chemării din „ceasul al unsprezecelea”, ceas care a fost motoul foarte semnificativ al clasei.

După rugăciune, care a fost un lanț de mulțumiri calde și scurte aduse de șapte absolvenți, pastorii Eugen Baciuc din Conferința Moldova, și Ioan Câmpian-Tătar, trezorerul Uniunii, tot absolvenți, au rostit cuvinte care au înălțat solemnitatea și frumusețea lucrării din „ceasul al unsprezecelea”. Între

alocuțiuni s-a cântat inspiratul și înviătorul canon *Căutați întâi Împărăția cerului*.

Pentru prima oară în istoria festivităților noastre de absolvire s-au

E ceasul al unsprezecelea

de George Uba

L-am întâlnit
când timpul a început
să plângă a târziu...
deja pierdusem cărările domului.
Nu vă este foame de a fi viu!
Nu vă este sete de gândul Izvorului
ce stă să plece?
„Buzunarcele inimii vă sunt goale
și sunteți săraci”,
ne-a spus o Voce...
E ceasul unsprezece!

L-am văzut
lângă năvoadele noastre rupte,
încurcate în promisiunea că „vom face”:
tăceam în coborârile noastre abrupte,
tăceam în iubire
și nu era pace...
„Nu-i așa că n-ați prins nimic?
V-am mai zis și vă mai zic:
ne putem înțelege!”
ne-a spus o Voce de pe Cruce...
E ceasul unsprezece!

L-am găsit
altoindu-Se pe Sine
în via noastră nepăzită...
E ceva mai înalt? E ceva mai bine?
Se aude un cântec de roade...
Ce faceți? Bucuria e pomită!
Iată că trecerea cu Tine nu trece.
E ceasul unsprezece!
„Duceți-vă și voi în via Mea!”
ne-a spus Cel de Nespus...
și ne-am dus.

prezentat proiecții video care au ilustrat artistic, prin clipuri, ceva din realizările și preocupările acestor lucrători temerari din „ceasul al unsprezecelea”.

Pastorii Gavril Bardan și Valeriu Petrescu au prezentat apoi istoricul clasei sub forma unei „teze de licență”, descriind periplul neobișnuit al acestei clase „nomade”, mutată, strămutată, verificată, testată pe toate părțile, în câmp și la cursuri, dintre care unii fuseseră angajați ca lucrători

încă din anul 1986, cu perspectiva de a se califica la locul de muncă, alții făcuseră cursuri teologice „clandestine” încă din 1985 (sub îndrumarea regretatului pastor și teolog Vilhelm Moldovan), cei mai mulți dintre absolvenți începând seminarul după 1989 și, respectiv, institutul (de grad universitar din 1992). După 5 ani de învățământ, fie el și fără frecvență, fiți siguri că trebuie să iasă ceva, mai ales că la proba practică ei sunt de nota 10.

S-a făcut apoi apelul... profesorilor care au predat de-a lungul anilor acestei clase, cel puțin 20 de cadre, începând cu membri ai Uniunii și terminând cu foști sau actuali profesori ai Institutului. S-a citit și un mesaj al fratelui Gabriel Golea, care acum își desăvârșește studiile teologice la Strasbourg și nu a putut fi prezent.

După un cor bărbătesc (*Dați-i slavă! Aleluia!*), a urmat poezia clasei, scrisă și recitată de fratele George Uba, apoi faimosul trio *Celest* venit în mod expres de la Câmpina, pentru a marca, prin suavitatea lor feminină, această sărbătoare a unor bărbați despre care dirigintele clasei, fratele Dumitrescu, avea să rostească în continuare că „miros a fân proaspăt cosit”. Ei au lăsat numai pentru o clipă coasa și se întorc din nou în câmp. Cheamați în condiții speciale, ca Elisei, ca pescarii galileeni și ca atâția alții, acum, în ceasul din urmă, au dovedit că este posibil ca ultimii să devină cei dintâi.

A urmat apelul acestui „ultim ceas”, garnisit cu videoclipuri și prezentări verbale, pe conferințe, ale tuturor acestor absolvenți, prezenți sau absenți, deveniți între timp personalități ale slujirii pastorale din România.

Prezentările pe conferințe, fiecare în stilul dorit, cu imagini video și „imagini” verbale la fel de atractive, au fost presărate cu cântări de cor bărbătesc sau mixt, conduse de pastorul și absolventul Nicușor Gheorghiuță, de intervenția

Voi lăsa viața mea în mâna Lui - 2

Vara și toamna, perioada examenelor, este o încercare serioasă pentru toți tinerii. Pentru unii, ea aduce, însă, și succese ale credinței. Aveți o experiență pe care doriți să o oferiți cititorilor? Vă așteptăm!

Am intrat la facultate acum patru ani. Eu mi-am dorit foarte mult să intru la secția de Informatică din cadrul unei mari universități. În primul an, examenul nu a fost în Sabat, dar nici nu am luat examenul. Apoi a venit al doilea an. Acum, examenul constă din trei probe distincte, în trei zile consecutive, și una dintre probe avea să fie sigur în Sabat. Știam că va trebui să aleg fie să ascult de Dumnezeu și să nu mă duc la examen, fie să-mi calc conștiința și să mă duc în Sabat la examen... Alegerea nu era deloc ușoară. Mie îmi plăcea foarte mult informatica, iar părinții mei investiseră destui bani în meditațiile mele la matematică. Ce-ar fi zis dacă, pur și simplu, nu m-aș fi prezentat la examen? Să mai amân un an?... Eram deja angajat, deci aveam și serviciu. Ce să fac? Să renunț mai bine de tot? M-am decis ca, orice s-ar întâmpla, eu să fac totuși voia lui Dumnezeu. Proveneam dintr-o familie de ortodocși și alesesem să fiu adventist pentru că iubeam adevărul. Nu puteam acum să dau înapoi.

Am ales să mă înscriu la altă secție, chiar la altă facultate din cadrul Universității respective. Când am ieșit din sala de înscriere, un alt candidat m-a întrebat dacă acolo este sala de înscriere pentru secția la care dorea el să se înscrie. Eu i-am zis că nu, dar el s-a uitat pe ușă și mi-a arătat inscripția care îi dădea lui dreptate! Însemna că eu mă însciseseam la altă secție! M-am hotărât să las acele acolo. Parcă nici mie nu-mi vine să cred că așa a fost într-adevăr... eu de felul meu sunt mai sceptic și destul de precaut. Dacă mi-ar fi povestit cineva o astfel de întâmplare, cred că aș fi fost foarte tentat să o pun pe seama fanatismului religios sau a imaginației! Ei bine, la facultatea la care am dat eu în cele din urmă, examenul nu a fost în Sabat, iar la aceea la care mă duseseam să mă înscriu, dar am greșit, examenul a fost în Sabat. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru providența Sa, dar asta nu a fost tot!

Acum, aveam de dat două examene. La primul nu am făcut mare lucru și, într-adevăr, când s-au afișat rezultatele, am aflat că la prima probă am luat... 4,75! La al doilea examen am luat 10,00! Și cine dă examen anul acesta va putea înțelege mai bine cum m-a ajutat Domnul chiar și la subiecte, având în vedere că la alte secții s-au dat la matematică, printre altele, subiecte de genul: să se calculeze inversa unei matrice pătratică de 4 pe 4! Adică niște subiecte ușoare, într-un fel, dar cu foarte multe calcule, greoaie, ce te puteau face să pierzi mult timp; iar pentru un singur plus sau minus greșit ar fi trebuit să iei calculele de la capăt!

În sfârșit, examenele au trecut, la fel și emoțiile. De-acum așteptam să văd ce va hotărî Domnul în dreptul meu. Zilele au trecut și rezultatele s-au afișat. Cred că ați ghicit deja, intrasem!

În primul an de facultate, Domnul a îngăduit ca eu să trec printr-o experiență grea. M-am îmbolnăvit destul de rău și am fost nevoit să întrerup facultatea un an de zile.

Apoi m-am dus din nou la facultate. Eram deci tot în anul întâi, pe care îl amânasem, și trebuia să îl repet. Nu apucasem să iau decât un examen din unsprezece, unul dintre cele mai ușoare și la sesiunea din iarnă nu eram încă refăcut complet pentru a mă apuca de învățat. Dacă pierdeam anul I, trebuia să dau iar examenul de admitere.

Prin harul lui Dumnezeu am trecut de anul I, dar aș vrea să vă spun un alt lucru minunat. Ce credeți că mi s-a zis când am vrut să reiau cursurile? Că din acel an nu mai sunt clase nici de seral, nici de f.f. la facultatea la care eram eu. La zi nu mă puteam obliga să trec, pentru că aveam serviciu. Mi-au zis să-mi găsesc altă facultate la care să mă transfer, una care să aibă și clase de f.f.! Vă dați seama că nu mi-a trebuit mult ca să mă hotărâsc! Mi s-a aprobat cererea de transfer și decanul a ținut să-mi spună că a făcut-o într-un mod cu totul excepțional, deoarece în mod normal nu se aprobă astfel de transferuri de la facultăți cu profile cu totul diferite!

Apoi drumul a mai fost presărat cu diverse greutăți, examene în Sabat pe care le dădeam în alte zile, la alte grupe... Acum sunt în anii terminali și caut să învăț și să nu-L fac de râs pe Cel care mi-a arătat un har atât de mare și atât de puțin meritat din partea mea...

Aș vrea să le spun celor care în acest an sunt în pragul examenelor că s-ar putea ca examenul să fie în Sabat și alegerea să nu fie ușoară. În dreptul meu, Domnul a găsit cu cale să ajung în cele din urmă acolo unde mi-am dorit. Nu știu ce plan are Dumnezeu în dreptul vostru și de aceea nu m-aș avânta să vă spun că, dacă vă încredeți în Domnul, veți intra cu siguranță. Ceea ce pot să vă spun, însă, este că pentru mine cel mai important lucru a fost să împlinesc voia Sa și n-aș fi regretat nici o clipă dacă El ar fi găsit de cuviință să renunț la facultate sau să nu o continui. Eu știu că planul pe care El îl are cu noi este cel mai bun, fie că uneori se potrivește cu ceea ce dorim noi, fie că alteori nu se potrivește. Și faptul că am ales să fac voia Sa mă face astăzi să vă pot spune această experiență, care va rămâne scrisă undeva în ceruri și pe care nu o poate răpi nimeni! Și știu că, prin harul Său, am făcut Domnului o bucurie, deși Îl întristez adesea prin încetineala mea în a face voia Sa... Este mare lucru să știi că ai aprobarea lui Dumnezeu într-un anumit lucru, și mă rog Domnului ca toți să alegem cât mai des să împlinim voia Sa și să avem cât mai puține experiențe de care să ne fie rușine.

BUN VENIT ÎN FAMILIE

Parteneri cu Dumnezeu...

Noi credem că suntem administratori ai bunurilor lui Dumnezeu, care ne-a încredințat timpul și ocaziile, capacitățile și mijloacele materiale, binecuvântările pământului și resursele lui. Suntem răspunzători față de El pentru buna lor foloșire. Noi recunoaștem drepturile de proprietar ale lui Dumnezeu prin slujire plină de credincioșie față de El și față de aproapele nostru, cum și prin faptul că îi inapoiem zecimea și dăm daruri pentru vestirea Evangheliei, pentru susținerea și dezvoltarea bisericii Sale. Administrarea este un privilegiu care ne este dat de Dumnezeu pentru creșterea în dragoste și pentru biruința asupra egoismului și lăcomiei. Un bun administrator se bucură de binecuvântarea ce vine asupra altora ca rod al credincioșiei lui. (Gen. 1,26-28; 2,15; 1 Cron. 29,14; Hagai 1,3-11; Mal. 3,8-12; 1 Cor. 9,9-14; Mat. 23,23; Rom. 15,26,27.)

Puncte fundamentale, 20

Mulți creștini le e teamă când se vorbește despre zecime. Ei se tem că se intenționează să li se ceară să dea mai mulți bani. În realitate, Cineva, nu oricine, este cel care cere, iar banii sunt cel mai mic lucru din ceea ce dorește El. El cere tot ce are și tot ce este un om. El vrea ca totul să fie consacrat cauzei Sale pe pământ. Zecimea nu înseamnă bani. Ea înseamnă o relație, o relație de încredere între Creator și ființele create de El.

Dar plățirea zecimii face parte din capitolul mai amplu al administrării creștine. A crede în administrare înseamnă a afirma că Dumnezeu există. Iar a afirma existența lui Dumnezeu înseamnă administrare. La temelia întregii administrări stă faptul că Dumnezeu există și că El este Creator (Gen. 1,1), Proprietar (Ps. 24,1), Susținător (Evr. 1,3; Fapte 17,24) și Răscumpărător (Ps. 19,14). Creștinii adventiști consideră că noi, oamenii, suntem doar ispravnici, sau administratori, pentru Dumnezeu, față de tot ce ne încredințează El în timpul existenței noastre pe pământ. Aici se cuprind timpul, talentele, sănătatea fizică și mintală, bunurile noastre materiale și mediul. Biblia spune că, dacă ne vom pierde viața lucrând pentru Dumnezeu, abia atunci o vom salva cu adevărat (Luca 9,24). Pavel chiar ne cere să fim o jertfă pentru Dumnezeu, o jertfă vie. „Vă îndemn... să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Rom. 12,1).

Dumnezeu îi sfătuiește pe urmașii Săi să ducă o viață de slujire, pentru El, - al cărei motiv să fie marele sacrificiu al Domnului Hristos pe cruce. Fără îndoială că servirea nu distruge fericirea, ci aceasta vine totdeauna „ca surpriza neașteptată a unei vieți trăite în slujire (vezi Mat. 25,31-46)” (Tom Sine, *The Mustard Seed Conspiracy*, pag. 78). Noi alegem să fim administratori credincioși, demni de încredere, pentru toate resursele pe care le primim de la El. Iată unele dintre acestea:

Timpul. După ce a creat cerurile și pământul în șase zile literale, de câte 24 de ore, Dumnezeu a pus deoparte ziua a șaptea ca pe un monument săptămânal al faptului că El este Creatorul (Gen. 2,1-3). El a binecuvântat-o, a sfințit-o și i-a invitat pe oameni să vină și să comunice cu El. Șase zile au fost date pentru a obține cele necesare vieții, dar El a făcut ziua a șaptea o zi de Sabat (vezi Exod. 20,8-11). Dumnezeu le cere deci urmașilor Săi a șaptea parte din timp, săptămânal, în Sabat, pentru ca ei să-și înnoiască sănătatea fizică și pe cea mintală, să comunice cu El, să folosească timp împreună cu familia și cu prietenii și să-i ajute pe alții. Dincolo de Sabatul săptămânal, Dumnezeu le cere socoteală, tuturor oamenilor, și de felul în care folosesc celelalte șase zile. Timpul este prețios. Nu putem să îl înmulțim, nici să-l recuperăm. Noi credem că trebuie să-l folosim pentru a înmulți talentele care ne-au fost împrumutate de Dumnezeu și să ajutăm cauza Sa pe pământ - salvarea tuturor celor care vor să primească mântuirea.

„Valoarea timpului este mai presus de orice evaluare”, scria sora White. „Domnul Hristos a considerat fiecare moment ca fiind foarte prețios, și așa trebuie să-l socotim și noi. Viața este prea scurtă spre a fi risipită fără rost. Nu avem decât câteva zile de har în care să ne pregătim pentru veșnicie. Nu avem timp pe care să-l irosim, folosindu-l în plăceri egoiste, lăsându-ne târâți în păcat. Acum trebuie să ne formăm caracterul pentru viața viitoare, pentru viața veșnică. Acum trebuie să ne pregătim în vederea judecății de cercetare” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1993, pag. 269).

Ca adventiști, credem că una dintre cele mai mari priorități este să lucrăm ca parteneri cu Dumnezeu pentru dezvoltarea vieții spirituale a familiilor noastre. Prea mulți părinți ignoră acest privilegiu, așteptând ca lucrarea aceasta să fie făcută de biserică, de școală sau de altcineva. Dumnezeu oferă Sabatul săptămânal cerându-le urmașilor Lui să își simplifice felul de viață, ca să aibă timp să se dezvolte spiritual ei înșiși, apoi familia lor, apoi alții, cu toții fiind administratori credincioși ai timpului.

Talentele. Dumnezeu încredințează fiecărui om talente sau capacități speciale - de la prelucrarea lemnului sau meseria de sudor până la cariera de chirurg sau de violonist. Pilda talanților (vezi Mat. 25,14-30) arată clar că Dumnezeu cere socoteală fiecărui primitor de felul în care folosește și dezvoltă talanții care i-au fost dați. Dincolo de capacitățile normale sau naturale ale oamenilor, Dumnezeu oferă daruri speciale, sau daruri spirituale, prin Duhul Sfânt, pentru zidirea și unificarea bisericii Sale (Rom. 12,4-8; 1 Cor. 12,4-11.27-30). „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu,” spune Petru, „fiecare să slujească altora după darul pe care l-a primit... pen-

Noi administrăm, dar Dumnezeu este proprietarul

tru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos" (1 Petru 4,10.11).

Sănătatea fizică și mintală. La scurt timp după organizarea ei, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a acceptat învățătura că, între corpul fizic și viața spirituală, există o strânsă legătură. „Nu știți”, întreabă Pavel, „că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 6,19.20).

Dumnezeu, Creatorul nostru, știe mai bine decât oricine ce contribuie cel mai mult la sănătatea maximă a omului. Astfel noi încercăm să urmăm principiile Sale, insistând asupra îngrijirii preventive a sănătății prin: alimentație corectă (inclusiv o alimentație vegetariană echilibrată), activitate fizică, apă, lumina soarelui, aer proaspăt, alimente neexcitante, odihnă și încredere în purtarea de grijă divină. Într-adevăr, suntem doar administratori ai sănătății fizice și ai minții noastre și alegem numai acele lucruri care se armonizează cu viața și cu învățătura Domnului Hristos (vezi Fil. 4,8.9).

Bunurile materiale. Dumnezeu deține totul; lucrul acesta este clar (vezi Ps. 24,1). Și El cere tuturor locuitorilor pământului - nu doar creștinilor - să fie administratori ai bunurilor care le sunt împrumutate de El. Acestea ne sunt date ca să le înmulțim și să le folosim pentru lucrarea Sa pe pământ (vezi Luca 12,13-21). Prin urmare, adventiștii restituie a zecea parte din venitul lor, așa cum cere Dumnezeu de la toți oamenii (Mal. 3,10). Ea se numește zecimea, sau zecimea Lui sfântă, „închinată Domnului” (Lev. 27,30-32), și îi este restituită, nu dată, lui Dumnezeu, aceasta exprimând recunoașterea noastră că tot ce „deținem” este, de fapt, al Său.

„Aurul și argintul sunt ale Domnului; El ar putea să le reverse așa cum revărsă ploaia, dacă ar vrea. Dar, în loc de aceasta, El l-a făcut pe om administratorul Său, încredințându-i mijloace, nu ca să le îngrămădească, ci să le folosească făcându-*le* bine altora” (*Counsels on Stewardship*, pag. 15). În afară de zecime, adventiștii dau benevol daruri din recunoștință pentru bogatele binecuvântări pe care ni le oferă Dumnezeu (Iacov 1,17). Dumnezeu promite mari binecuvântări pentru cei care restituie zecimea și oferă daruri cu credințioșie: „Vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și... voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Mal. 3,10).

Însă restituirea zecimii și oferirea de daruri nu dau libertatea de a folosi restul în mod egoist. Dumnezeu ne cere să fim administratori credincioși ai tuturor bunurilor materiale (vezi Mat. 25,14-30). Dumnezeu promite că vom primi așa cum vom da. „Căci cu ce măsură veți măăsura, cu aceea vi se va măăsura” (Luca 6,38). Dumnezeu ne îndeamnă să ne folosim resursele așa încât să ne strângem comori în cer (prin administrare credincioasă), „pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Mat. 6,21).

Mediul. De la început, Dumnezeu i-a încredințat omului grija pentru pământ și pentru resursele lui (Gen. 1,26-28). Adam și Eva trebuia să îl „supună”, nu să îl distrugă. Aproape zilnic, ne sunt aduse în atenție imagini ale poluării și ale unui pământ devastat - aerul plin de substanțe otrăvitoare, păduri care dispar, țărături acoperite de deșeură, munți de gunoarie în stare de putrefacție și deșeură industriale care pătrund în sol. Deși, ca adventiști, considerăm că această distrugere a pământului este un semn al apropiatei revenirii a Domnului Hristos, nu ne bucurăm de ea, ci ne simțim răspunderea față de Dumnezeu, în calitate de administratori credincioși și înțelepți ai creațiunii Sale - ca să luăm atitudine, să protejăm mediul, să prelucrăm deșeurile, să nu folosim produse dăunătoare pentru pământ și să întreprindem alte acțiuni de protecție a naturii.

Pavel spune că creștinii au „slujitorii ai lui Hristos și ispravnicii ai tainelor lui Dumnezeu” (1 Cor. 4,1). Într-adevăr, creștinii sunt ambasadorii Săi și Dumnezeu le-a încredințat adventiștilor de ziua a șaptea o solie specială pentru timpul sfârșitului, pentru locuitorii lumii - solia celor trei îngeri din Apocalipsa 14,6-12. Trebuie să vestim Evanghelia veșnică, prin care toți oamenii sunt chemați să se închine lui Dumnezeu, să împlinescă poruncile Sale și să țină credința Domnului Isus. În scopul acesta îi consacram cu bucurie lui Dumnezeu timpul, talentele și bunurile materiale, pentru că suntem administratorii Săi. Și facem aceasta recunoscând că, „dărându-L pe Domnul Isus, Dumnezeu a dat tot cerul” pentru mântuirea noastră (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 471).

Alegeți răspunsurile corecte:

1. **Învățătura biblică despre administrarea creștină a bunurilor vieții:**

- a. se bazează pe faptul că omul este creat după chipul lui Dumnezeu.
- b. se bazează pe recunoașterea lui Dumnezeu în calitate de Creator și Răscumpărător al omenirii.
- c. este un mijloc de a câștiga mântuirea.

2. **Administrarea creștină a bunurilor vieții se referă la:**

- a. toate aspectele vieții cuiva - timpul și talentele, darurile naturale, cum sunt vorbirea, inteligența, influența personală, sănătatea, precum și resursele materiale/financiare.
- b. răspunderea și grija omului față de pământ, mediul de viață dăruit de Dumnezeu, incluzând regnul vegetal și pe cel animal, aerul, apa și atmosfera.
- c. faptul că, mai presus de toate, creștinii sunt administratori ai harului lui Dumnezeu.

3. **Credințioșia în administrare:**

- a. așa cum este învățată de Biblie, este opțională pentru creștin.
- b. atât cât poate fi observată de alții, este întotdeauna un semn sigur al iubirii față de Domnul Hristos și față de biserica Sa.
- c. are ca motiv recunoștința pentru tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi, dărându-L pe Domnul Hristos, și este însoțită de bucurie.

4. **A fi administratori ai harului lui Dumnezeu înseamnă:**

- a. a stabili cine va fi și cine nu va fi mântuit.
- b. a ajunge la toți oamenii, raportându-ne la ei ca fiind frați ai noștri.
- c. a le împărtăși oamenilor vestea bună a mântuirii prin Domnul Hristos și a mijloci pentru ei în rugăciune.

5. **În ce privește zecimea și darurile:**

- a. creștinul are răspunderea morală de a-l restitui Domnului a zecea parte din venitul lui, prin biserică, și de a oferi daruri, potrivit binecuvântărilor pe care le primește din partea lui Dumnezeu.
- b. biserica are răspunderea să administreze cu credințioșie zecimea și darurile oferite lui Dumnezeu.
- c. administrarea se limitează la sistemul religios ebraic.

Răspunsuri corecte: 1. b; 2. a, b, c; 3. c; 4. b, c; 5. a, b.

Cadoul de Crăciun, 1865 - I

Noua importanță acordată sănătății în biserica adventistă era destinată să realizeze mai mult decât ameliorarea propriei sănătăți. Valoarea ei consta în a-i ajuta pe oameni să se simtă bine, nu doar să fie sănătoși, ci să poată înfăptui ce este bine. Era strâns legată de misiunea bisericii de a duce Evanghelia în „toate orașele, în toate satele”, de a o vesti lumii.

Reforma sănătății stă la temelia „lucrării misionare medicale”. Lucrarea misionară medicală are multe aspecte în biserica adventistă. Ea înseamnă o facultate de medicină acreditată, care pregătește medici cu diferite specializări. Ea înseamnă, de asemenea, creștini laici care îi ajută binevoitor pe semenii lor, sperând că le vor alina suferința și îi vor conduce la Domnul Hristos.

Sora White a practicat acest fel de lucrare misionară medicală în cea mai mare parte a vieții, aducând permanent bolnavi la ea acasă, îngrijindu-i până când se făceau mai bine și vizitându-i deseori pe vecini ca să le trateze copiii sau să le ducă alimente bine pregătite adulților care se hrăneau necorespunzător. În 1902, ea scria: „Am ajuns într-un timp în care fiecare membru al bisericii trebuie să facă lucrare misionară medicală”. Membrii pot face aceasta, explica ea în diferite articole și mărturii, învățându-i pe oameni să gătească și să se îmbrace cu discernământ; de asemenea, rugându-se împreună cu ei când sunt bolnavi. La sesiunea Conferinței Generale din 1901, ea îndemna ca lucrarea misionară medicală și lucrarea misionară de vestire a Evangheliei „niciodată, niciodată” să nu fie despărțite.

Pe scurt, lucrarea misionară medicală înseamnă Evanghelia în acțiune. Înseamnă să le facem bine altora, demonstrând iubirea lui Dumnezeu. Înseamnă o bunățate înțeleaptă, îndreptată spre a-i ajuta pe oameni nu doar să întâmpine o criză de boală sau de sărăcie, ci și să trăiască, după aceea, mai presus de aceasta. Iar scopul său cel mai înalt este să facă pentru ei cel mai mare bine, aducându-i la Domnul Hristos. Evident, centrele de sănătate, spitalele și școlile medicale sunt importante, dar nu cele mai importante caracteristici ale programului.

Printre altele, noua lumină a fost un ajutor deosebit pentru Ellen White și pentru familia ei. Spre exemplu, câțiva ani înainte de moartea sa, la vârsta de optzeci și șapte de ani - ceea ce nu era tocmai rău pentru cineva căruia la șaptesprezece ani medicii îi mai dăduseră doar trei luni de trăit - povestitorul și istoricul Arthur W. Spalding, a vizitat-o la „Elmshaven”, căminul ei din California. La sfârșitul unui interviu, el s-a oferit să o ajute să urce scările. „A, nu, mulțumesc”, a răspuns ea veselă. „Pot să urc scările singură. Sunt la fel de sprintenă ca în copilărie.” După o scurtă reflecție, ea exclamă: „Ca în copilărie? Așa ar fi trebuit! Când eram copil, am fost bolnavă, slabă sau ceva mai bine. Dar acum, Domnul m-a vindecat, m-a întărit și sunt mult mai bine decât în copilărie”.

În primii ani de căsnicie, ea și James au suferit mai mult decât ar fi trebuit, pentru că munceau prea mult, dormeau prea puțin și aveau o alimentație prea săracă. Pe lângă aceasta, Ellen a suferit mai mult decât ar fi trebuit, pentru că, fiind solul special al lui Dumnezeu, era și ținta deosebită a lui Satana. Ea a aflat aceasta mai ales cu ocazia viziunii despre „marea luptă”, din 1858. În primii ani, fusese deseori vindecată instantaneu. Spre sfârșitul vieții, și-a păstrat credința chiar și atunci când Dum-

nezeu alegea să nu facă o minune. Viziunea despre reforma sănătății, din 5 iunie 1863, nu i-a adus o sănătate mai bună fără ca ea să facă schimbări radicale în modul de viață. Sora White fusese obișnuită să mănânce multă carne și nu putea suferi gustul de pâine neagră. Dar dorea foarte mult să aibă un corp sănătos, ca să-I poată servi mai eficient lui Dumnezeu, și s-a hotărât să asculte. A pregătit o masă vegetariană și un cuptor de pâine integrală. Însă când le-a văzut, a simțit repulsie față de ele. Atunci, așa cum povestește chiar ea, și-a încrucișat mâinile pe abdomen și a spus: „Stomacul, poți să aștepti până când vei putea mânca pâine. Eu voi mânca alimente simple sau nu voi mânca deloc”. După a doua sau a treia masă pierdută, a putut să mănânce, rămânând apoi vegetariană toată viața. Ca o excepție, a consumat carne ocazional, mai ales când călătorea, până în 1894. După aceea, în ultimii douăzeci și unu de ani de viață, nu a mai mâncat carne, chiar în călătoriile lungi, fiind convinsă, din lumina pe care o primise, că nu era înțelept să facă așa.

Fratele James White a fost ales președinte al Conferinței Generale în 1865. Războiul civil se termina și tot astfel, pentru un timp, uimitoarea rezervă de energie a fratelui White. După un atac cerebral, el a rămas parțial paralizat. Frații Loughborough și Uriah Smith care, de asemenea, erau bolnavi, au mers întristați, împreună cu James White, la „Our Home on the Hillside”, o stațiune de odihnă condusă de dr. James C. Jackson și construită pe panta unui deal în Dansville, New York. Soții White aveau acum destule cunoștințe pentru a nu se bizui pe medicii obișnuiți, iar dr. Jackson oferea unele dintre cele mai bune tratamente cu apă și lumina soarelui.

Uriah Smith s-a refăcut într-un timp scurt, iar Loughborough s-a simțit repede destul de bine pentru a reîncepe lucrul. Însă starea fizică a lui James White, care fusese de la început mult mai gravă, devenea tot mai descurajatoare. Mai mult decât atât, Ellen White era din ce în ce mai îngrijorată de unele dintre tehnicile dr. Jackson. Dr. Jackson le cerea pacienților să se relaxeze dansând și jucând cărți, să-și scoată complet din minte religia și să nu facă nici o activitate fizică. Pentru un om profund religios, activ și cu principii înalte, cum era fratele White, acest tratament era, într-adevăr, drastic. În toial unei furtuni din decembrie, soții White au plecat, sperând că fratele se va refăce mai repede la niște prieteni din Rochester.

După două săptămâni de rugăciuni deosebite pentru fratele White, credincioșii din Rochester au postit și s-au rugat pentru vindecarea lui o zi întreagă, pe 25 decembrie, ziua de Crăciun din 1865. Dumnezeu a răspuns, dându-le lor (și lumii) un remarcabil dar de Crăciun. În ziua aceea, sorei White i s-a arătat într-o viziune că tratamentul prin odihnă totală și fără religie este complet greșit. De asemenea, se arăta că adventiștii trebuie să-și înființeze propria instituție de sănătate, în care să ofere tratamente echilibrate, în temere de Dumnezeu, nu doar pentru adventiști, ci oamenilor în general. Aici bolnavii puteau fi tratați în mod înțelept și învățați „să se îngrijească singuri, prevenind astfel boala”.

Două rezultate imediate ale acestei importante viziuni despre „instituția de sănătate” au fost: (1) o demonstrație inspiratoare, chiar în familia White, despre ce poate face soția spre a-și îngriji soțul bolnav, și (2) înființarea, în 1866, a Institutului din vest pentru reforma sănătății, într-o casă renovată din Battle Creek.

trioului *Celest*. După acestea, fratele Adrian Bocăneanu a rostit cuvântul de reconfirmare a slujirii.

A urmat imnul clasei, *Eschaton*, – învățați grecește, dacă vreți să știți ce-i asta! – apoi fratele Nelu Dumitrescu le-a înmănat absolvenților certificatele de absolvire.

A urmat un mărinimos gest de mulțumire, în care, pe lângă harisma verbală a fratelui Valeriu Petrescu, au avut parte (profesorii, soțiile profesorilor, soțiile absolvenților și înșiși absolvenții) de câte un suvenir și un buchet de flori. (În plus, clasa și-a arătat generozitatea și bucuria, invitându-și profesorii și familiile lor la o recepție care a avut loc la sfârșit, într-o curte interioară a acelei biserici). După mulțumire, familia pastorului Eugen Baciu a avut un punct muzical. De fapt, familiile pasto- rilor români s-au evidențiat întotdeauna prin muzică. În cadrul programului a cântat la vioară și fiul fratelui Nagy Károly.

Festivitatea s-a încheiat cu declarația de încheiere a cursurilor anului universitar 1996/1997, rostită de președintele Institutului, fratele Alexandru Breja. Absolvenții au fost asigurați că n-au terminat, totuși, cu învățatul: sunt așteptați la pregătirea continuă, invitație valabilă pentru toți slujitorii Domnului.

Sala a cântat *Dorul meu ne-nceat se avântă spre cer*, după care adunarea a fost încheiată cu rugăciune și cor, plus un apel de suflet.

A doua zi, duminică 13 iulie, a avut loc festivitatea de absolvire a promoției 1997, cursuri de zi, a institutului nostru teologic: 20 de absolvenți. Serbarea, cu participare masivă, a avut loc în Sala Radio.

Cuvântul de bun venit a fost rostit de pastorul Daniel Nae, îndrăgitul capelan al Institutului, după care întreaga asistență a cântat imnul *Iisus, al vieții Domnitor*. Rugăciunea a fost rostită de absolventul Tamási Károly, după care a urmat corul atât de apreciat al studenților, dirijat de fratele Nicușor Gheorghită și pregătit – în ordine cronologică – de frații Adalbert Orban, Ștefan Tajti, Laurențiu Ionescu și Nicușor Gheorghită.

Noblețea repertoriului și măreția naturală a unui cor bărbătesc descurajează, chiar și în specialist, dispoziția de a observa imperfecțiunile.

Cu voce și dicție impecabilă de speaker, absolventul Florin Dobromir a prezentat istoricul clasei, presărat cu nostalgii și cu glume sărate, încheiat cu sentimentul nădejdiei pe care o inspiră motoul clasei: *Vom vedea fața Lui!* Deși făgăduința intrării în cetatea de la Cernica nu s-a împlinit cu această promoție, care doar i-a „urat de bine de departe”.

A urmat tradiționala prezentare a profesorilor care s-au perindat pe la catedra clasei, prezentare realizată de absolvenții Mugurel Crăciun și Mihai Maur care au pus câte o întrebare specială – și atentă! – fiecăruia dintre profesorii prezenți, într-o ordine denumită „hiastică”, neavând alt sens decât că a fost foarte originală și, în același timp, atentă. Inutil să adăugăm că noi, profesorii, ne-am descurcat și de data aceasta. În orice caz, sala a reacționat cu aplauze, în egală măsură, la tot ce s-a desfășurat în programul festivității, cu excepția, desigur, a momentelor solemne.

Spre deosebire de procedura seniorilor, scena absolvenților de la zi a fost mai austeră: soțiile studenților au stat în sală, singura prezență feminină pe scenă fiind a secretarelor Institutului și a pianistei.

După un nou cor, îndrumătorul clasei, pastorul profesor Corneliu Rusu, a făcut pentru ultima oară apelul clasei, începând, de data aceasta, cu ultimul înscris în catalog. Fiecare absolvent a fost, în același timp, prezentat și caracterizat.

Absolvenții Paul Șerban și Ion Pădure au prezentat ținta clasei, care este aceeași cu motoul: *Vom vedea fața Lui!* Din partea anilor mai mici a vorbit Bogdan Gheorghită, absolvent al primului an, care s-a adresat „câmpului”, Bisericii prezente în sală: „Fiți exigenți cu ei! Cereți-le! Fiți exigenți cu dumneavoastră!” (Amin. Și așa adăuga: Nu uitați, totuși, că au nevoie și de

sprijinul și rugăciunea dumnea-voastră.)

Tradiționalul cuvânt de trimi-tere, scurt și plin de sens, a fost rostit de fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii noastre, în fața absolvenților la care s-au adăugat acum și soțiile celor căsătoriți. Noii lucrători au fost trimiși în pace în vechi și noi câmpuri, până când „vom vedea Fața Lui”. A urmat imnul clasei și înmânarea certificatelor de absolvire. Președintele Institutului – fratele Alexandru Breja, profesor de Vechiul Testament – și decanul academic – sora Carmen Rusu, profesoară de pedagogie – au înmănat certificatele de absolvire, după care întregul cor studențesc a cântat *Slavă, slavă!*

Profesorii au fost din nou „trași la răspundere” pentru a primi mulțumirile studenților și tradiționalul buchet de flori. N-au fost uitate nici secretarele, nici soțiile profesorilor. Ba încă – frumos din partea lor! – absolvenții și-au onorat cu flori și părinții și soțiile, mulțumind tuturor care au contribuit la realizarea serbării.

După ce corul a cântat *Te vom sluji*, fratele Breja a făcut încheierea anului universitar. La invitația absolventului Allen Micu, sala a cântat *Cu Iisus, ah, față-n față, fericit mă voi simți!* Rugăciunea de încheiere a fost rostită de profesorul Valentin Dănăiață, după care festivitatea s-a încheiat pe un ton culminant cu corul *Glorie, Aleluia!* la care, în final, s-a alăturat toată asistența. Personal, mulțumesc lui Dumnezeu că am putut fi martor la această festivitate. Și, aproape că era să uit, martor activ, de asemenea, la recepția oferită de absolvenți și familiile lor, profesorilor și familiilor lor, unde ne-am spus ultimele cuvinte în perimetrul Liceului Adventist – școală care are și ea nevoie de mila pe care ne-am dorit-o noi în calitate de rezidenți temporari. Tuturor celorlalți implicați mai departe în cursurile Institutului, la revedere, pe toamnă, la Cernica! Și absolvenților, un fierbinte: *Succes, băieți!*

Fața Lui

de Florin Lăiu

*Dincolo de gratiile acestea - zile și nopți - ,
de această ultimă emfază a păcatului,
voi vedea fața Lui izbăvitoare de neguri.*

*Dincolo de înțeleapta certitudine a morții,
dincolo de exaltarea bâlciului ecumenic
- acest parastas al istoriei -
peste munți de gunoi planetar și de griji cuvioase,
mutând barierele fizicii cuantice,
mutându-mi ambițiile sub vița Canaanului,
voi vedea într-o zi pe Nazarineanul,
pe divinul Iisus.*

*Vom vedea fața Lui: Gaudeamus!
Toate celelalte ispite pălesc,
toate celelalte bucurii părăsesc firmamentul.
Gloriile lumii presate-ntre scoarțe,
o dată cu ceasul iubirii - oglindă a sinelui desfrunzit -,
sunt luate de vântul ultimei toamne,
sunt duse pe schije de os în Tartar,
sau lăsate la zvânturat pe o culme de gând.*

*Iar noi ne vom sui cu tălpile goale,
cu tâmplele înmugurind aripi,
pe un buștean solitar încă arzând,
să smulgem văzduhului ultima taină:
după catapeteasma de nori alungați spre apus,
să vedem, în sfârșit, ieșind cu grații solare,
fața inconfundabilă a lui Iisus.*

Părtășia în grupa Școlii de Sabat

Leonida Ghioldă

Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui" (Maleahi 3,16).

Societatea omenească, în general, evidențiază fenomenul social de înstrăinare a omului față de om. Efectul este dăunător și se resimte dureros sub diferite forme, dintre care cea mai generală este însingurarea. Cauzele acestui fenomen sunt multiple: fărâmițarea după criterii politice, naționale, religioase sau după interese materiale. În mișcarea de rotație monotonă a cotidianului - serviciu, piață, acasă - în care suntem înglobați cu toții, mișcare care pare să se accelereze, ne simțim tot mai mult azvârliți de o forță centrifugă și risipiți la distanțe tot mai mari unul de altul. Acest lucru îl simte societatea, familia și biserica. Ne simțim mult prea slabi pentru a rezista acestei puteri, dar constatăm că nu mai avem timp unul pentru altul, nici între prieteni, rude și nici chiar între membrii familiei.

Care ar fi soluția, dacă există vreuna? Din nou trebuie să re-cunoaștem că, întorcându-ne la Cuvânt, găsim și recomandările și puterea necesară pentru a depăși necazurile noastre. Versetul citat mai sus este nu numai o recomandare, ci este o profeție cu privire la biserica vie din ultimul timp:

- forța de atracție o constituie Domnul;
- ei vorbesc adesea unul cu altul;
- Domnul ia seama la ceea ce spun;
- ceea ce vorbesc este atât de important și de valoros, încât chiar și cerul consemnează aceste lucruri.

În cadrul bisericii, programele inspirate de cer, *grupele Școlii de Sabat*, oferă tocmai ocaziile cele mai potrivite pentru a realiza lucrul acesta: pentru a vorbi „unul cu altul”. Grupa își începe studiul chiar prin momente de părtășie,

când toți participanții au ocazia să se cunoască mai bine unul pe altul, să-și dezvolte un sentiment de apartenență la un grup de sprijin și să aibă grijă unul de celălalt, în Numele lui Hristos.

Există totuși o stare de fapt care ne produce amărăciune sufletească și anume, tendința tot mai accentuată a unor membri ai bisericii de a veni la adunare în Sabat, doar pentru ora 11,00. De ce oare nu mai există atâta plăcere pentru minutele de rugăciune, de ce o dorință tot mai scăzută sau poate chiar o evadare de la programele Școlii de Sabat? Unde este zelul acela fierbinte pentru comuniunea cu cerul și pentru părtășia frățească?

Dacă biserica este „trupul lui Hristos”, așa cum spune apostolul Pavel, grupa Școlii de Sabat este „celula” constituență a țesutului ei. Elementul de bază al vieții este „celula” și tot așa, pe plan spiritual, elementul de bază al vieții bisericii depinde de viața „celulelor”. În nici o altă activitate desfășurată în dimineața fiecărei zile de Sabat nu este mai vital rolul concret al membrilor, decât în grupa Școlii de Sabat. Aici ar trebui să aibă loc un schimb valoros de idei, realizat într-o atmosferă destinsă, o împărtășire a convingerilor, o descoperire a principiilor Bibliei, într-o adevărată comuniune caldă. În timp ce întrebăm și răspundem, se consolidează convingerile, dar se întăresc și legăturile dintre noi, într-un cadru intim, ca al unei familii.

Majoritatea serviciilor divine sunt concepute astfel încât oaspeții și membrii bisericii doar să asculte. Dar iată și posibilitatea de a vorbi, de a comunica, de a dialoga: grupa Școlii de Sabat. Unde în altă parte ar putea mama unui copil bolnav să-și împărtășească temerile și să solicite sprijin în rugăciune pentru copilul ei și pentru ea? Unde în altă parte ar putea un frate, care tocmai a fost concediat, să-și mărturisească frământarea și să obțină îmbăr-

bătare și încurajare din partea altora? Unde și când am putea dezbate într-un cadru organizat, idei și principii despre felul cum să trăim mesajul advent în fiecare zi?

Dacă adventiștii vor continua să fie „oamenii Cărții”, prețuindu-i sfaturile, aplicându-i principiile și crezând cu fermitate în promisiunile ei, vom avea deja atâtea lucruri să ne spunem unii altora! De asemenea, dacă în centrul priorităților nu va fi un interes personal, egoist, sau vreo altă valoare materială, ci Dumnezeu Cel viu, Tatăl nostru, atunci ne vom simți atrași de El și, implicit, unii de alții.

Pe măsură ce timpul trece și tendința de instituționalizare a bisericii se face simțită și în rândurile noastre, crește pericolul de a aluneca într-un convenționalism steril, pe planul relațiilor frățești. Dar iată, Școala de Sabat, cu grupele ei mici, este mijlocul ideal, inspirat de cer, pentru a contracara această boală!

„Cei ce se tem de Domnul” au timp să vorbească adesea unul cu altul. Deși o zi are tot 24 de ore și pentru ei, teama de Domnul anulează teama față de boală, teama pentru existența zilnică, teama pentru ziua de mâine, și astfel câștigă timp. Pentru ei, Sabatul este un timp prețios, părtășia cu alții este un timp prețios. Ei nici nu sunt pe deplin conștienți că din grupa lor face parte Domnul, care ia aminte, ascultă cuvintele lor și le consideră atât de importante, încât le notează în ceruri. Consideră atât de valoroase experiențele lor, încât le consemnează pentru veșnicie în cartea aducerilor aminte. Dar textul biblic ne spune un lucru mai mare: că mai importanți și mai valoroși decât cuvintele și ideile devin ei înșiși, atât de valoroși, încât Domnul făgăduiește: „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu...” (vers. 17).

Leonida Ghioldă este secretarul Conferinței Muntenia.

Acest articol este primul dintr-o serie destinată revitalizării activităților laice și Școlii de Sabat

Clonarea și creștinul

Un progres științific ridică o mulțime de întrebări.

Advențiștii de ziua a șaptea urmăresc cu atenție, atât profețiile biblice, cât și evenimentele actuale. Chiar când citim ziarul de dimineață, suntem conșinși că se împlinesc profețiile cu privire la timpul sfârșitului. Un exemplu l-a constituit anunțul din februarie că Ian Wilmut și Keith Campbell de la Institutul Roslin de lângă Edinburgh, Scoția, clonaseră cu succes o oaie, numită Dolly, dintr-o celulă de glandă mamară a unei oi adulte.

Profeția vorbea astfel despre creșterea cunoștinței în timpul sfârșitului: „Tu, însă, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului. Atunci mulți o vor citi, și cunoștința va crește” (Dan. 12,4). Deși această prezicere se referă, probabil, în primul rând la lumina nouă asupra cărții lui Daniel, ea ar putea să aibă o aplicație mai largă - mergând, de exemplu, până la ansamblul de informații și experiențe necesare pentru a produce un număr neprecizat de oameni identici, cu însușiri genetice controlate. Desigur, este necesar ca tehnologia de clonare aplicată la Edinburgh să fie modificată pentru a putea fi folosită la oameni, iar aceasta poate să dureze ani de zile. Dar cei mai mulți observatori sunt de acord că clonarea umană este în prezent o posibilitate realistă - un succes în realizările tehnice și științifice comparabil cu dezintegrarea atomului și cu ajungerea oamenilor pe lună.

Tehnica

Ce este clonarea? În împrejurări obișnuite, mamiferele iau ființă prin unirea celulei spermatozoide cu ovulul. Cromozomii ambelor celule formează materialul genetic al noului urmaș. La oameni sunt 46 de cromozomi - 23 de la tată și 23 de la mamă.

După fecundare, interiorul celulei ou se divide în două, apoi patru, opt și în final 16 compartimente mai mici, numite blastomeri. Fiecare dintre aceste compartimente este o celulă separată, având în nucleu un set complet de cro-

George Javor

mozomi. În acest stadiu de dezvoltare, totalitatea blastomerilor, blastocistul, se fixează pe peretele uterului, unde embrionul în curs de dezvoltare este hrănit până când ajunge la termen.

De mai mult timp, era posibilă fertilizarea ovulului uman și parcurgerea primelor stadii ale formării blastocistului în mediu de cultură. Embrionul, ajuns în stadiul de dezvoltare în care este format din opt celule, este implantat în uter și, dacă totul merge bine, la timpul potrivit se naște un copil normal. Această tehnică de fecundare *in vitro* este o binecuvântare pentru multe familii care, altfel, nu ar putea să aibă copii. Un potențial avantaj al acestei tehnici este descoperirea defectelor cromozomiale înainte de implantarea uterină.

Clonarea din celule embrionare se poate realiza dacă celule blastomer identice sunt despărțite una de alta și sunt implantate separat. De fapt, din 1986, savanții din Ministerul agriculturii al Statelor Unite aplică aceste procedee în crescătoriile de animale, încercând să creeze animale cu o proporție mai mică de grăsime și rezistente la boli. În viitor, vaci sau capre supuse unor modificări genetice ar putea produce lapte conținând medicamente pentru tratarea bolilor umane.

Un al doilea tip de clonare este cea nucleară. Din anii 1950, se știe că, dacă nucleii ai celulelor embrionare sunt introduși într-un ovul nefecundat, din care s-a extras propriul său material genetic, se va forma un organism clonat. S-au făcut astfel de experimente pe multe specii, de la șoareci până la vite. Totuși, trebuia ca nucleii să provină dintr-un stadiu embrionar de două sau patru celule, nu mai dezvoltat. În dezvoltarea normală, după doar câteva diviziuni celulare, celulele embrionare încep să se diferențieze, formând diferitele țesuturi specializate din organism. Acest proces implică o modificare evident ireversibilă a mate-

rialului genetic. Se presupune că nucleii dintr-un stadiu mai avansat de dezvoltare, deși conțin încă toate informațiile genetice moștenite, pot folosi doar o anumită parte din ele, stabilită de procesul de diferențiere.

Iată de ce a fost atât de uimitoare vestea că un nucleu dintr-o celulă de țesut glandular mamar complet diferențiat a putut fi „convins” să se comporte ca un nucleu embrionar în stadiu primar de dezvoltare. Artificiul a constat mai întâi în înfometarea celulelor glandulare mamare de cultură, ceea ce a produs un început de stagnare în nucleii lor, simulând condițiile obișnuite din celule embrionare primare. Apoi, prin aplicarea unui mic curent electric, aceste celule au fost unite cu ovulele ai căror cromozomi fuseseră distruși radioactiv.

După formarea lor în vasele de cultură, blastocistele au fost transferate în uterul oilor. Cu toate acestea, din 277 de încercări, o singură clonare a reușit, ceea ce arată că mai trebuie învățat mult despre acest proces.

În urma anunțului despre clonarea nucleară a lui Dolly, s-a anunțat că, la Centrul regional de cercetări asupra primatelor, din Oregon, fuseseră clonați doi măgari din nucleii embrionari. (Aceștia fuseseră singurii supraviețuitori din 61 de embrioni transferați în mame false/surogat.) Scopul centrului este de a produce un grup de măgari identici genetic, care ar putea fi folosiți pentru testarea medicamentelor. Rezultatele obținute cu acești subiecți ar fi mult mai precise, datorită lipsei deosebiriilor genetice dintre ei.

Ecouri

Apariția lui Dolly a luat lumea prin surprindere. După ce a trecut șocul inițial, lideri din domeniile politice, științifice și religioase au început să ceară analizarea urgentă a implicațiilor etice ale clonării. Președintele american Clinton a anunțat oprirea temporară a fondurilor federale destinate cer-

cetărilor asupra clonării umane (în prezent guvernul nu finanțează astfel de cercetări) și a cerut totodată încetarea temporară a cercetărilor nefinanțate de stat în acest domeniu. Președintele a mai solicitat ca acest subiect să fie re-analizat de Comisia consultativă în bioetică.

Dr. Wilmot, unul dintre savanții scoțieni care au clonat-o pe Dolly, spunea: „Cred că ar fi absolut inuman să ne gândim în prezent la folosirea tehnicii noastre actuale asupra oamenilor”. În Congresul american au fost introduse cel puțin două proiecte de lege care să interzică permanent cercetările asupra clonării umane în Statele Unite. Vaticanul a cerut interzicerea lor *mondială*.

Totuși, senatorul Bill Frist, care este președintele Comitetului pentru sănătatea și siguranța publică (un comitet care analizează și el etica clonării) și care, în calitate de medic, a efectuat numeroase transplanturi de inimă, compară agitația actuală asupra clonării umane cu cea din anii 1960, când mulți credeau că transplantul cardiac nu este etic. „Acum este timpul”, a spus Frist, „ca noi, ca stat, ca națiune, ca lume, să ne ocupăm de problemele acestea în mod sistematic - nu precipitat, ci în mod calm, logic, rațional, echilibrat.”

Acesta este un sfat excelent. Problemele profunde, sociale, etice și medicale, ridicate de clonarea umană, cer un dialog susținut și echilibrat între toate segmentele comunității mondiale. Există foarte multe elemente comune între acest subiect și fecundarea *in vitro*, ingineria genetică și proiectul de secvențializare genomică umană. Conducătorii bisericii adventiste de ziua a șaptea au publicat de curând un document privitor la ingineria genetică, pregătit de Comitetul pentru concepția creștină asupra vieții umane, din cadrul bisericii.² Cele zece principii etice enunțate acolo s-ar putea aplica și la clonarea umană.

Întrebări cheie

Clonarea posibilă a oamenilor ridică întrebări, dintre care pe unele poate că doar adventiștii le-ar pune:

1. *Există vreun exemplu de clonare umană în Biblie? Poate că da.*

Numărându-ne printre cei care acceptă interpretarea literală a primelor capitole din Genesa, observăm cu interes că crearea oamenilor pare să fi

început cu un proces de „clonare” modificat. „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui și a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om. Și omul a zis: 'Iată, în sfârșit, aceea care este: os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om'” (Gen. 2,21-23).

Din experimentele actuale de clonare, începem să înțelegem de ce a trebuit Adam să își piardă o coastă la scurt timp după ce a fost creat. „Clonarea” Evei din Adam (cu unele modificări, desigur, pentru că ei nu erau deloc identici) a stabilit o înrudire genetică între membrii primei familii de oameni.

2. *Poate fi clonată natura umană? Nu.*

A avea cromozomi identici nu face ca oamenii să fie persoane identice. Deși genele ne determină atributele fizice și chiar trăsăturile esențiale de personalitate, ceea ce definește cine suntem este conținutul creierului nostru. Din momentul nașterii, sau poate chiar mai înainte, fiecare creier primește stimuli diferiți. În prima fază de dezvoltare a copiilor, există anumite „uși” critice ale ocaziei, care, dacă sunt folosite corespunzător, vor stimula dezvoltarea nervoasă (căile nervoase/baza nervoasă) a unor regiuni preferențiale în creierul copilului. Acești centri controlează dezvoltarea motorie (controlul emoțiilor, discernământul, atașamentul social, deprinderile de vorbire, matematica și logica, învățarea de a cânta la instrumente muzicale etc. În prezent se crede că, indiferent dacă sunt folosite sau nu, cu trecerea timpului, aceste uși ale ocaziei se închid pentru totdeauna.³

Ceea ce ascultăm, citim, vedem, simțim, gândim și facem determină într-o mare măsură cine suntem. Noi avem puterea de a ne stăpâni sau schimba (parțial) starea sufletească, gândurile și acțiunile. Simțurile noastre analizează permanent mediul și informează sistemul nervos central despre ce au descoperit. Noile informații pot să modifice datele mai vechi - astfel ne schimbăm în fiecare moment. Cel mai important este faptul că bagajul nostru genetic nu este alterat de ceea ce se depozitează în

creierul nostru. De aceea, personalitatea noastră nu poate fi copiată sau transferată prin clonare.

3. *Există un element genetic al stării de decădere a naturii umane? Da.*

Dacă nu genele ne determină activitățile, atunci nu suntem ostateci ai genelor noastre. Altfel, nu am avea libertate morală. Adevărul cuprins în ideea de acțiune morală liberă stă la baza concepției creștine cu privire la cine este ființa umană. Suntem conștienți că Adam și Eva au fost creați liberi să aleagă între a asculta sau nu de Creatorul lor. Dar, după ce primii oameni au păcătuit și și-au pierdut veșmintele de lumină, care simbolizau starea lor fără păcat, au devenit cromozomii lor dintr-o dată „păcătoși”?

Eu cred că nu. Dar omeniirea a moștenit de la Adam și Eva ceva, care uneori este numit „natura umană căzută” sau „înclinația spre păcat”. Deși adventiștii au grijă ca să nu confundăm „tendința spre păcat” cu păcatul însuși, potențialul acestei tendințe moștenite se vede cel mai bine dacă ne gândim că toți oamenii, în afară de Mântuitorul, au păcătuit (vezi Rom. 3,23). Apostolul Pavel a descris astfel acest element moștenit: „Dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mîntea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele” (Rom. 7,23). Ellen White, scriind despre rapoartele care se țin în cer despre acțiunile noastre, spune că „sub denumirea generală de egoism, au venit toate celelalte păcate” (*Testimonies*, vol. 4, pag. 384).

Egoismul este o formă exagerată de autoconservare. Instinctul de autoconservare este un dar pe care Creatorul l-a așezat în fiecare ființă, de la bacterii până la oameni. El face posibil ca fiecare organism să răspundă corespunzător la stimulii defavorabili din mediul său. Această capacitate există, însă nu se manifestă în mediul favorabil din grădina Eden. Dar, când Adam s-a confruntat cu posibilitatea dispariției, această trăsătură a ieșit la suprafață, el învinuind-o pe Eva pentru că i-a dat fructul oprit (vezi Gen. 3,12).

Tendința de a proteja eul este factorul genetic care se luptă împotriva principiului superior pe care se întemeiază întregul univers: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot

Etica clonării

Calvin Rock

Moralitatea clonării umane poate fi judecată în funcție de doi indicatori etici consfințiți de vreme - intenția și consecința.

De ce dorește cineva ca el sau altcineva să fie clonat? Diferitele motive aduse de obicei de adepții clonării pot fi grupate în următoarele domenii:

(1) ego clonarea - copierea cu scopul perpetuării propriei persoane;

(2) clonarea medicală - copierea ca sursă pentru obținerea de piese anatomice de schimb și organe pentru transplant;

(3) clonarea genetică - copierea ca mijloc de perpetuare a calităților umane superioare, de exemplu frumusețea sau geniul;

(4) clonarea în scopul cercetării științifice - copierea cu scopul de a se efectua cercetări științifice asupra unor realități atât de greu de înțeles cum sunt mușchii inimii și țesutul cerebral, care nu se mai regenerează după ce au fost lezate, sau celulele canceroase care revin la un stadiu embrionar și se înmulțesc necontrolabil.

Întrucât copierea (clonarea) oamenilor nu este încă o realitate, consecințele ei nu au fost demonstrate, dar există unele efecte, atât pozitive, cât și negative, foarte previzibile.

Printre efectele negative se numără: gândul că există posibilități infinite de înlocuire neagă unele emoții omenești vitale, cum sunt afecțiunea, respectul și iubirea; deprecierea vieții, ca rezultat al reproducerii umane prin metode industriale sau „ca de fabrică”; degradarea continuă a intimității conjugale din cauza separării sexualității de reproducerea umană; slăbirea sistemului familial datorită creării unei categorii de oameni care nu au nici tată, nici mamă; și ratificarea egoismului și elitismului ca urmare a selectivității care decide cine este și cine nu este demn să fie clonat.

Printre consecințele pozitive care se întrevăd sunt consolidarea vieții, care ar rezulta din folosirea piel-selor anatomice de schimb sau a organelor pentru transplant, cum ar fi măduva osoasă sau un rinichi, și perpetuarea în cadrul societății a geniului unei poete ca Elizabeth Barrett Browning ori al unor savanți ca Albert Einstein sau George Washington Carver.

Când adăugăm la posibilele consecințe negative ale clonării faptul că reproducerea geniului nu garantează dezvoltarea sau folosirea lui în aceeași măsură sau în același scopuri ca și cele văzute la persoana inițială, este îmbucurător că, potrivit unui recent sondaj de opinie, făcut de U.S. Time/CNN (Time, 10 martie 1997), 91 la sută dintre cei întrebați au spus că nu doresc să fie clonați, iar 74 la sută au spus că ei cred că este împotriva voinței lui Dumnezeu.

Totuși, atitudinile față de această tehnologie se pot schimba cu timpul. Această tendință, produsă de curiozitatea, mândria și lăcomia oamenilor, înseamnă că, în pofida temerilor din societate și a avertizărilor exprimate de diferiți savanți și de unele guverne din lume, clonarea umană se va realiza în cele din urmă. Tot ce putem spune despre aceasta este că în mod special noi, creștinii, trebuie să ne rugăm și să analizăm argumentele în favoarea și împotriva acestui progres științific emoționant, dar radical, îngăduit de Dumnezeu, în privința (cunoașterii) tainelor vieții, și să fim bine pregătiți să răspundem provocărilor pe care le ridică.

Calvin Rock, doctor în etica religioasă și pastorație, este vicepreședinte general al Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea.

cugetul tău și cu toată puterea ta” și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (vezi Marcu 12,30.31). Creștinul este îndemnat ca, dincolo de acest instinct genetic, să aleagă iubirea. Domnul Isus a afirmat principiul acesta în modul cel mai clar: „Cine își va păstra viața o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga” (Mat. 10,39).

4. *Ar grăbi clonarea a doua venire a Domnului Isus? Nu.*

O preocupare legitimă a adventiștilor este dacă clonarea umană ne duce pe un teren interzis, obligându-L pe Domnul să intervină și să încheie istoria așa cum o cunoaștem. Noi știm că Dumnezeu a pus capăt răutății de nedescris a lumii antediluviene, deși doar după 120 de ani de avertizare. După aceea, când postdiluvienii L-au

sfidat pe Domnul încercând să ridice o construcție care să-i apere de potop, Dumnezeu a intervenit iarăși. Ar fi clonarea oamenilor o astfel de distorsionare a creațiunii, încât să merite ca El să întrerupă definitiv istoria omenirii?

Nu cunoaștem nici o poruncă divină împotriva clonării. Din contră, din ordinea firească a vieții face parte nașterea ocazională de doi, trei, chiar patru gemeni. De aici se presupune că, deși diversitatea genetică este cea mai răspândită, Creatorului nu-I displace ca unii dintre copiii Săi să fie identici. Prin urmare, clonarea oamenilor, în sine, probabil că nu va grăbi intervenția divină.

Poate că în apelul aproape universal la prudență privind efectuarea de experimente de clonare umană, liderii de opinie răspund Duhului Sfânt. Noi cre-

dem că Dumnezeu dorește ca știința crescută din timpul sfârșitului să fie folosită exclusiv în folosul omenirii.

1. I. Wilmut, A. E. Schnieke, J. McWhir, A. J. Kind și K.H.S. Campbell. „Viable Offspring Derived From Fetal and Adult Mammalian Cells” Nature 385 (1997): 810-813.

2. „Playing With the Image of God?”, Adventist Review, 16 noi. 1995, pag. 10-13 („Ne jucăm cu chipul lui Dumnezeu”, Curierul Adventist, iulie 1997, pag. 19-21).

3. S. Begley și M. Hager, „Your Child's Brain”, Newsweek, 19 feb. 1996, pag. 55-62.

George Tavor este profesor de biochimie la Școala de medicină a Universității Loma Linda, Loma Linda, California.

Adventist Review, 5 iunie 1997

Încrederea în Dumnezeu

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta... Aceasta va aduce sănătate trupului tău“ (Prov. 3,5-8).

Tată, de ce peștii mor pe uscat? Pentru că apa este mediul în care peștii își desfășoară viața, se hrănesc, se înmulțesc etc. Apa este un element esențial pentru pești, după cum aerul este pentru păsări, iar încrederea în Dumnezeu, pentru oameni.

Celulele corpului nostru funcționează bine într-un climat de încredere. De ce? Pentru că așa am fost creați. În Eden, păcatul a sfărâmat mai întâi încrederea în Dumnezeu.

Încrederea în Dumnezeu aduce sănătate trupului nostru (Prov. 3,5-8). Expresii ca acestea sau echivalente cu „lungeste zilele“, „au minte sănătoasă“ etc. sunt întâlnite mereu în Biblie și remarcate de diverși autori (Moise - Deut. 30,20; David - Ps. 111,10; Solomon - Prov. 10,26).

Dumnezeu nu ne cere o încredere oarbă, mistică, ci una bazată pe o cunoaștere a Sa, a calităților Sale, a ceea ce a făcut pentru noi, a ceea ce intenționează să facă, pentru ca noi să manifestăm încrederea ca o prelungire a ceea ce știm despre El. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu“ - ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi - „pentru ca oricine crede (se încrede) în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16). Deci încrederea are un segment cunoscut, în care Dumnezeu a făcut ceva pentru noi în trecut și în prezent, și un element parțial necunoscut, în viitor, deoarece cunoaștem intențiile bune ale lui Dumnezeu. Nu știm cum se vor realiza ele și de aceea avem nevoie de încredere.

Studiile științifice au demonstrat că recuperarea unui bolnav grav

George Boeru Constantin Militaru

care se încrede în Dumnezeu este mult mai grabnică decât a unui bolnav mai puțin grav, dar care nu se încrede în Dumnezeu. Pierderea încrederii a dus la deteriorarea imunității, la posibilitatea apariției unei boli infecțioase sau a unui cancer, ca și la creșterea colesterolului, catecolaminelor etc. Toate persoanele cărora le lipsește încrederea sunt stresate, cu modificări ale sănătății în consecință. Există o strânsă relație între încrederea noastră în Dumnezeu și sănătatea noastră.

De ce are nevoie omul de încredere? Pentru că el este limitat în timp și spațiu și simte nevoia de securitate, de autoritate, de sens al vieții, de protecție și de raportare. Dumnezeu singur este Autoritatea supremă în univers, fiind stăpân al istoriei, veghind la împlinirea planului de mântuire, dând sens vieții pe acest pământ. El S-a oferit să ne protejeze viața, El ne va judeca și, nu în ultimul rând, El ne iubește și ne are în atenție ca pe copiii Săi.

Încrederea în Dumnezeu conferă pace și liniște sufletului nostru. „În liniște și odihnă va fi mântuirea (salvarea) voastră. În seninătate și încredere va fi tăria voastră.“ „Ferice de toți cei ce nădăjduiesc în El“ (Is. 30,15.18).

Ce fel de încredere să dezvoltăm? Totală și permanentă.

Pentru aceasta va trebui să ne apropiem mereu, mai întâi de Dumnezeu (Evrei 4,16), focalizându-ne atenția asupra Sa, admirându-L, adorându-L, iu-

bindu-L, închinându-ne Lui și astfel încrederea în El va veni. Copleșiți de mărimea Lui, teama din inima noastră va dispărea. Psalmul 27 enunță magistral acest lucru în versetele 1-6, cu accentuarea versetului 4: „ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui“.

Încrederea în Dumnezeu este un proces activ și extensiv, bazat pe ceea ce cunoaștem despre El. Este bine să facem exerciții care au mai multe trepte:

- Studiem ceva despre Dumnezeu, „frumusețea Domnului“.
- Ne rugăm pentru ca El să ne dea har și încredere.
- Ne imaginăm cu ochii minții că Isus este lângă noi și că dorește să ne ia „bagajul“ vieții - probleme, îngrijorări, temeri etc.
- Ne repauzăm pe brațul Domnului Isus: Acesta este privilegiul nostru, spune Ellen White, în cartea *Divina Vindecare*. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire“ (Evr. 10,35).

Ce garanții avem pentru a-I acorda lui Dumnezeu încredere totală și permanentă?

Însuși Domnul Isus Hristos a venit, a murit, a înviat și este Mare Preot pentru ca noi să avem deplină încredere în El. În Romani 8,31.32, apostolul Pavel expune magistral aceasta: „Dacă Dumnezeu... n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ Adică miza este așa de mare, încât suntem câștigători din start, fără pierdere, numai să avem încredere în Dumnezeu.

Când este deplină și eficientă încrederea noastră în Dumnezeu?

Când se trezește un spirit de laudă și de mulțumire la adresa lui Dumnezeu. Ellen White scrie, în *Divina Vindecare*: „Nimic nu ajută mai mult la sănătatea corpului și sufletului nostru decât păstrarea unui spirit de laudă și de mulțumire izvorât din încrederea noastră în Dumnezeu“.

Există o anumită succesiune: Cunoașterea lui Dumnezeu trebuie să conducă la încrederea în El, care va produce un spirit de laudă și de mulțumire, iar acesta va avea ca rezultat sănătatea noastră. Acesta este centrul nostru de energie. El trebuie să fie un perpetuum mobile.

„În ziua aceea, vor zice: 'Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în

care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!“ (Is. 25,9)

Dr. George Boeru este medic specialist în boli interne.

Dr. Constantin Militaru conduce Departamentul Sănătate și temperanță în Conferința Oltenia.

TEST DE EVALUARE A ÎNCREDERII ÎN DUMNEZEU

Analizează-te cu toată atenția și răspunde cinstit la aceste întrebări:

Nr. crt.	Întrebare	Răspuns	Pct.	Pct. total
1	Ce gândești atunci când ești bolnav mai grav sau când cineva foarte apropiat este în această situație?	Simți groaza morții și teama că boala te va țintui la pat pentru o perioadă lungă (sau pentru totdeauna), simți că parcă nici nu mai poți să lupți și să speri în vindecare.	1p	
		Ești preocupat și depui eforturi să fii consultat de cel mai bun doctor și să ai cele mai bune medicamente, știind că Dumnezeu lucrează prin oameni.	2p	
		Fără să neglijezi obținerea celei mai bune îngrijiri, te-ai încredințat Domnului, știind că El este Marele Medic, care poate vindeca orice suferință.	3p	
2	Atunci când problemele cotidiene sunt apăsătoare (nu-ți ajung banii pentru cele necesare vieții sau ești în pericol de a-ți pierde serviciul), cum gândești?	Ești nemulțumit de guvern, de director, de syndicate. Nu poți accepta situația și vorbești mereu și cu toți despre aceasta.	1p	
		Te gândești zi și noapte la problema ta importantă (te-ai surprins nu o dată și în timpul predicii din Sabat). Te-ai rugat lui Dumnezeu, dar simți că trebuie să găsești și tu o soluție.	2p	
		Ai încredințat problema ta Domnului și ești sigur că pâinea și apa nu-ți vor lipsi, că toate aceste lucruri ți se vor da pe deasupra (vezi Is. 33,16; Mat. 6,33).	3p	
3	Atunci când te simți singur și când se pare că și cei mai apropiați te-au părăsit, cum gândești?	Ești descurajat și dezgustat de nerecunoștința și uitarea oamenilor, simți că până și Dumnezeu (dacă mai există) te-a uitat.	1p	
		Te rogi, încerci să citești pasaje din Biblie și din Spiritul Profetic, care știi că te-au ajutat altădată, dar nu poți să-ți depășești frustrarea care caută să pună stăpânire pe mintea ta.	2p	
		Chiar dacă te simți singur și aparent părăsit, în realitate nu este așa; Dumnezeu sigur te iubește și te rogi până când simți că pacea îți inundă sufletul.	3p	
4	În fața ta stă o mare încercare (examen, interviu pentru obținerea unui loc de muncă, a unei locuințe etc.). Cum procedezi?	Ești neliniștit, gândindu-te ce se va întâmpla dacă vei pierde.	1p	
		Te-ai rugat lui Dumnezeu pentru aceasta, dar ți-e teamă de insucces. Te zbați ca să afli ultimele amănunte și să faci ultimele eforturi pentru a determina un rezultat favorabil.	2p	
		Ți-ai încredințat soarta în mâna Domnului, știind că El va lucra, binecuvântând efortul tău. Accepți rezultatul cu convingerea că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu“ (Rom. 8,28).	3p	

Rezultat:

• 10-12 puncte: Ești fericit. Încrederea în Domnul este partea ta. Continuă să ai încredere în marele Conducător al universului și vei avea parte de nesfârșite binecuvântări.

• 8-10 puncte: Încrederea ta este ocazională. Ai nevoie să depinzi mai mult de Dumnezeu și să experimentezi puterea Lui la lucru în viața ta. Vei vedea că El poate să facă mai mult decât ai gândit tu vreodată.

• Mai puțin de 8 puncte: Este necesar să-ți evaluezi și să-ți reexaminezi scopurile și țintele vieții. Cercetează din nou toate dovezile iubirii și puterii lui Dumnezeu.

Făgăduința primăverii

Până acum am discutat despre schimbări ale modului de viață care sunt de natură să crească lungimea și calitatea vieții. Dar n-am spus nimic despre ce trebuie să facem în situația în care viața se termină. Ultimul - și cel mai important ingredient al noului mod de viață pe care-l propunem este legat tocmai de aceasta. Se numește **încredere**.

Încrederea nu este numai ceva esențial pentru sănătate aici și acum, ci este și singura speranță pentru prelungirea vieții după moarte. Și îngăduiți-mi să vă asigur că speranța nu încearcă să prindă razele lunii și nu se prinde de un fir de pai. Speranța este anticiparea unei realități despre care știm, prin credință că există.

Credința este sinonimul **încrederii mature**, nicidecum o fantezie sau iluzie. Este făgăduința primăverii. Viața ar fi haotică și insuportabilă fără credință. Ea este esențială pentru supraviețuire și devine și mai valoroasă atunci când ne aflăm față în față cu moartea. Fără să fim conștienți de aceasta, fiecare dintre noi își exercită neconștient credința, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Când te trezești dimineața, crezi că soarele va răsări iarăși. Când dorești să te speli pe față sau să faci un duș, ești convins că în momentul în care deschizi robinetul, apa va începe să curgă. Apoi, când te urci în mașină și învârtești cheia în contact, ai încredere că scânteia produsă în cilindri va aprinde combustibilul (pe care l-ai

Acest articol este un fragment din cartea New Start!, de Vernon Foster, care urmează să apară, în traducere, la Casa de editură Viața și Sănătate.

Vernon Foster

pus în rezervor cu o zi înainte) și că se va genera astfel suficientă putere pentru a porni mașina.

Trebuie să ai încredere în angajații tăi, în serviciul poștal, în poliție și în multe alte lucruri din viață. Și, când ziua de lucru se termină și vine vremea să te întorci acasă, încrederea pe care o ai în mulți oameni și în multe lucruri îți îngăduie să pornești spre casă fără ca mai întâi să dai un telefon pentru a vedea dacă clădirea mai este încă acolo. Credința este esențială pentru sănătate; în lipsa ei, am fi schilodiți sufletește de paranoia.

Fără îndoială, cel puțin o dată, credința fiecăruia dintre noi a suferit o zdruncinătură puternică, atunci când cineva sau ceva în care am avut încredere ne-a dezamăgit. Este oare posibil ca credința să ne trădeze uneori? Nicidecum. Nu credința este de vină, ci mai degrabă obiectul încrederii noastre. Unele lucruri, ca și unele persoane, sunt nedemne de încrederea noastră și nu te poți bizui pe ele. Cunoașterea modului în care se dezvoltă credința și încrederea ne va ajuta să înțelegem cum se petrece acest lucru.

Încrederea se dezvoltă prin cunoașterea și familiarizarea cu obiectul încrederii noastre. Încrederea se mărește și se întărește pe măsură ce primim asigurări tot mai temeinice cu privire la utilitatea, dependența și continuitatea serviciului și sprijinului pe care ni-l oferă obiectul încrederii noastre.

Încrederea este o însușire care se dezvoltă în pruncie, în cadrul primei relații de încredere, între prunc și mamă. Mama îi oferă sugarului

hrană, căldură, scutece curate și mângâiere. În câteva zile, bebelușul își demonstrează încrederea prin liniștea care-l cuprinde, prin profunzimea somnului, prin scăderea marcată a iritabilității și prin relaxarea intestinelor.

Pe măsură ce bebelușul se familiarizează cu noul mediu în care se află, se naște în el un simțământ de siguranță interioară și de încredere. Mama și alte persoane cu care el asociază confortul, devin obiecte ale încrederii sale. Erik Erikson, o autoritate în materie de pediatrie, de la Universitatea Harvard, arată că prima realizare pe tărâm social a noului născut este disponibilitatea de a-i îngădui mamei sale să dispară pentru o vreme din câmpul său vizual, fără să se îngrijoreze fără rost sau să înceapă să plângă. El poate face acest lucru pentru că mama a devenit pentru el „deopotrivă o certitudine interioară și o previziune exterioară“.

Așadar, încrederea este unul dintre primele lucruri pe care le învățăm. În multe căminuri există un mediu favorabil dezvoltării și adâncirii încrederii. Din nefericire, însă, există împrejurări - cum ar fi căminuri dezmembrate, folosirea drogurilor și condițiile sociale anormale - care pot toci în așa măsură sensibilitatea copilului, încât sufletul acestuia este schilodit de o neîncredere totală. Este inutil să mai spunem că acesta este un handicap serios al personalității copilului, care se poate vindeca numai în clipa când acesta intră într-o relație de dragoste veritabilă.

Toți suferim, într-o măsură mai mare sau mai mică, de neîncredere, ceea ce e un alt fel de a spune că ne lipsește credința.

Credința nu este o experiență mistică pe care o putem genera devenind religioși, mergând la biserică, memorizând Coranul prin meditația Zen. Așa cum am remarcat deja, credința este o experiență de bază, un segment important al temeliei personalității umane. Ea se dă pe față în relații și în caracter, nu în doctrine și crezuri.

Credința trebuie să fie întotdeauna legată de dragoste; dragostea implică angajamente care se extind și devin o parte a credinței. Credința este răbdătoare și îndurătoare și implică un răspuns adecvat, prin ascultare. Credința este lucrul capabil să ne dea siguranță și simțămîntul apartenenței. *Ea este cel mai mare potențial al nostru pentru vindecare.*

A avea credință nu înseamnă a crede în ceva ce știi că nu este așa; credința nu este o cărjă psihologică, ce ne împiedică să punem piciorul pe pământ sigur. Credința pune întrebări și așteaptă răspunsuri. Dacă aceste răspunsuri sunt logice, atunci, departe de a fi un salt în gol, credința devine o relație crescândă a dragostei și unității. Una dintre întrebările pe care le pune credința este: „Care este rostul, scopul vieții și de unde venim?”

Încercarea de a înțelege de unde venim merge dincolo de rădăcinile noastre culturale. Golul care trebuie umplut este legat, în cele din urmă, de înțelegerea originilor noastre comune. Înseamnă să devenim conștienți și să ne mândrim cu moștenirea noastră. Succesul fenomenal al poemului epic al lui Alex Haley, *Rădăcini*, a demonstrat acest lucru. Această forță, acest resort interior transcende barierele rasiale, educaționale, religioase și economice. Așa cum afirma și Haley, „în noi toți - negrii, roșii, galbeni sau albi - există dorința de a face această călătorie simbolică înapoi la matricea familiei noastre”.

Charles Darwin a născocit o teorie logică cu privire la dezvoltarea, prin evoluție, a speciilor. El a „împrumutat” acest concept de

la unii filozofi greci și a încercat să-l dovedească în laborator și în natură. Cartea sa, *Originea speciilor*, publicată pentru întâia dată în 1859, a oferit o explicație mondenă asupra originii omului, explicație care ulterior a fost acceptată de marea majoritate a lumii științifice.

Însă neajunsul credinței într-o origine moleculară a omului este acela că diminuează potențialul de credință al omului, pe care tinde să-l facă să se considere ca fiind expresia supremă a forțelor universului fizic și nimic mai mult.

Ca om de știință care am studiat complexitatea înfinită a anatomiei și fiziologiei umane, prefer celălalt punct de vedere, care așază originile lumii, universului și omului în mâinile unui Creator inteligent, pe care-L numim Dumnezeu. Există dovezi că El există și că nu tace. Deși nu sunt zdrobitoare, există *dovezi convingătoare* atât în favoarea „creaționismului” cât și în favoarea evoluționismului. Iar dovezile acestea sunt suficiente ca să justifice credința.

Dacă putem ajunge să recunoaștem în univers inteligența și planul, următorul pas logic este căutarea Creatorului. Un înțelept din vechime, Țofar, a pus întrebarea: Poate omul, prin căutare, să-L găsească pe Dumnezeu? Răspunsul este nu. Omul nu-L poate găsi pe Dumnezeu prin propriile sale însușiri ci, mai degrabă, el este „găsit” de Dumnezeu, prin credință. Dumnezeu caută neconștient bărbați și femei care să nu se ascundă de El. El le vorbește și iată ce le spune: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătața Mea” (Ier. 31,3).

Una din cele mai mari descoperiri ale vieții mele a fost aceea că, în univers, există plan și finalitate și că acolo, departe, în ungherele cosmosului, printre găurile negre și stelele ce explodează, domnește ordinea și nu haosul. Nimic nu e mai liniștitor pentru mine decât gândul că esența universului este

dragostea, și nicidecum o forță impersonală.

Oricine poate avea această credință atunci când cunoaște și înțelege caracterul și personalitatea lui Dumnezeu; această „experiență de cunoaștere” se numește credință. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de El trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evr. 11,6).

Fiecare avem Dumnezeu nostru, căci orice lucru pe care-l prețuim mai presus de orice altceva este un Dumnezeu. Pentru unii, acest lucru este puterea, pentru alții, bunăstarea materială, iar pentru alții poziția socială. Însă niciunul din acești dumnezei nu ne poate oferi vindecare sau o soluție la problema morții.

Singurul Dumnezeu care poate împlini nevoile noastre cele mai profunde este Cel care ne-a creat pe noi și universul în care trăim. El ni S-a descoperit în natură și prin intermediul unor purtători de cuvânt speciali numiți profeți. Aceste mesaje s-au păstrat în două cărți - cartea naturii și Sfânta Scriptură.

Însă atât natura, cât și Scriptura, au fost interpretate greșit, așa încât Dumnezeu a încercat o altă metodă. Autorul Epistolei către Evrei o descrie astfel: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui...” (Evr. 1,1-3).

Nu mai credința, împuțenică de Duhul lui Dumnezeu, poate răspunde unei asemenea declarații; însă atunci când se dă acest răspuns, este posibilă înțelegerea unei alte afirmații a Scripturii: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3).

N-aș vrea să jignesc pe nimeni, și nu mi-am pus în gând să vă silesc să acceptați o anumită religie. Încerc doar să vă arăt, din proprie experiență, că eu cred într-un Dumnezeu personal și că legătura personală pe care fiecare dintre noi o poate stabili cu El este singura soluție pentru teama și neliniștea produse de contemplarea morții.

Este un exercițiu de încredere inteligentă și informată a crede că Dumnezeu S-a întrupat și a trecut prin toate experiențele omenești, pentru a ne da certitudinea că ne înțelege cu adevărat situația. El a murit nu doar ca să înfrângă moartea, ci să ne demonstreze dorința Sa intensă de a avea o legătură de dragoste cu noi. El ne oferă eliberarea deplină de sub robia morții doar în schimbul încrederii noastre în făgăduința Lui.

Toate marile religii ale lumii încearcă să îmbunătățească condiția umană și să explice rostul vieții. Mahomed, întemeietorul islamismului, propovăduia moralitatea, credința în Dumnezeu, sfințenia legii și respectul pentru drepturile omului. A propovăduit chiar și viața după moarte, deși n-a explicat cum e posibilă aceasta.

Guatama Buddha, fondatorul zeificat al budismului, a întemeiat un mare ordin religios bazat pe bunătate și moralitate. Cei zece pași ai săi către purificare și desăvârșire erau destinați să îmbunătățească soarta omenirii. Dar a fost incapabil să rezolve problema morții, iar rămășițele sale se află până în ziua de astăzi într-un mormânt dintr-un templu asiatic.

Hinduismul, părintele budismului, jainismului și al altor curente religioase orientale, nu poate fi asociat cu nici un fondator, deși constituie una dintre cele mai mari religii ale lumii. Răspunsul hinduismului la problema morții este reîncarnarea.

Creștinismul original, așa cum a fost el propovăduit de Isus Hristos, depășește toate celelalte religii prin bogăția de răspunsuri pe care

le oferă celor mai încurcate probleme ale vieții. Creștinismul nu vorbește despre omul care a devenit Dumnezeu, ci despre Creatorul universului care, din pricina marii Lui iubiri pentru noi, a devenit om. Biblia oferă răspunsuri întrebărilor fundamentale ale omului: Cine sunt? De unde vin? și Încotro mă îndrept? Ea explică ce este moartea, fără a o nega. Ea întinde o punte peste prăpastia morții. După mărturia multor martori, Hristos a murit răstignit pe o cruce romană, condamnat de poporul la care venise pentru a-i oferi viața. Dar nu a rămas în mormânt decât câteva zile. Duminică dimineața, devreme, El a fost înviat nelăsând în urma Sa nici un monument, ci doar un mormânt gol. Hristos S-a prezentat înaintea oamenilor ca fiind Învierea și Viața, și El oferă făgăduința acestei învieri și vieți nesfârșite tuturor celor care se încred în El în-deajuns ca să-L urmeze.

Hristos a descris moartea ca fiind un somn din care morții vor fi treziți de chemarea Sa. Prin Isaia, El ne făgăduiește: „Să învie dar morții Tăi! să se scoale trupurile mele moarte! - Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână!

Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți“ (Is. 26,19).

Iată cuvintele Domnului Hristos: „Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi“ (Ioan 6,40).

Această înviere este descrisă astfel de apostolul Pavel: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță... Morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați... Atunci se va împlini cuvântul: 'Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?'“ (1 Cor. 15,51-55).

Învieria Domnului Isus Hristos este o punte peste somnul morții care conduce către viață nesfârșită. Învieria Sa este făgăduința primăverii și o invitație de a ne încrede în El acum, ca în Cineva care merită admirația și slujirea noastră. O astfel de încredere ne vindecă spiritul, precum și multe dintre problemele noastre fizice. Pune-L la încercare! El este esența ultimă a realității!

Dr. Vernon Foster lucrează în cadrul programului NEWSTART, de stil de viață, la Institutul Weimar, California

Ce poți face

- Fii mereu cu mintea deschisă și nu te mulțumi cu ceea ce ai învățat până acum, în această viață. Învățarea este o experiență de o viață întreagă și descoperirea de noi și noi adevăruri este cea mai mare aventură a vieții.
- Caută o perspectivă asupra lumii care să răspundă întrebărilor fundamentale ale vieții: Ce este viața? De unde provine ea? Este moartea soarta noastră finală? Ce am de făcut în legătură cu viața și cu moartea?
- Examinează-ți cu atenție convingerile și încearcă să vezi dacă au sens și sunt logice. Nu te bizui în exclusivitate pe tradițiile culturale, pentru că atât adevărul, cât și eroarea, se pot transmite din generație în generație. Misticismul și mitologia sunt la fel de vechi ca și rasa umană și nu au nimic comun cu realitatea și cu adevărul.
- Dacă n-ai făcut-o până acum, încearcă să citești Biblia, în special într-o traducere modernă, și să-i descoperi solia. Citește-o carte cu carte, nu verset cu verset. Vezi dacă poți să înțelegi ce transmit cei patruzeci de autori, în fiecare dintre cele șazece și șase de cărți din Vechiul Testament și Noul Testament. Tema Bibliei este intervenția unui Creator iubitor într-o situație deznădăjduită pentru om, pentru a-l aduce acestuia vindecare și mântuire și, în același timp, pentru a nimici moartea. Este o istorie încununată de succes și tu însuți poți fi o parte a acestui succes!

La odihnă

Maria Deac (4 sept. 1932 - 30 mai 1997) s-a născut la Macea, Arad. La vârsta de 14 ani încheie legământ cu Domnul prin botez, iar doi ani mai târziu, în anul 1948, se căsătorește cu fratele Gligor Deac, absolvent al Institutului Biblic Adventist. Acesta este momentul de pornire într-o cursă fără odihnă, pe cele două piste deodată, familia și biserica, pe care a reușit să le apropie până la contopire deplină.

Casa i-a fost biserica, oferind ospitalitate fără rezerve pentru colegii soțului și pentru membrii bisericii. Mijlocul îi era încins cu putere, brațele îi erau oțelitate, iar casa o administra singură, pentru ca soțul ei să fie totdeauna la dispoziția bisericii. Biserica i-a fost casa. Nu a putut să facă deosebire între cele două, timp de 49 de ani.

Căsnicia i-a fost binecuvântată cu două fete, Emilia Elena și Comelia Lidia, și doi nepoți, Adrian Corneliu Roșu și Ramona Eliza Roman. Fiica mai mare, Emilia, medic stoma-

tolog, împreună cu soțul, inginer, sunt misionari în Africa, iar fiica mai mică, Cornelia Lidia, împreună cu soțul, sunt medici la Oraștie.

În ultimul timp, fizicul ei nu a reușit să țină ritmul dorințelor și planurilor. Fiind solicitat din plin, aproximativ 50 de ani, corpul ei a obosit, oboseală cu care ea, însă, nu era de acord.

Ultima săptămână din viață a fost o recapitulare, un rezumat al întregii vieți de slujire, participând la pregătirile pentru consfătuirea pastorilor din Conferința Banat. Vineri, 30 mai, dimineața, totul este obișnuit. Se scoală și se bucură că soțul ei poate pleca la birou, ca de obicei. Probabil se simte mai rău și se culcă să se odihnească puțin.

Adoarme și trece în somnul morții, cu speranța revederii în Împărăția cerurilor. Maria Deac, o adevărată mamă în Israel, a predat ștabela hărniciei, credincioșiei, cinstei, demnității, curajului. Cine este dispus să o preia?

Emilia Doagă (21 aprilie 1922 - 19 iulie 1997), membră a comunității Salem, din Arad, s-a născut în localitatea Cuvin, Arad, unde a copilărit. Pentru un timp, studiază la Seminarul Teologic de la Brașov - Stupini. A fost botezată în biserica adventistă în anul 1940, iar în 1941 s-a căsătorit cu fratele Gheorghe Doagă, pe care l-a sprijinit în viață și în activitatea de pastor timp de 37 de ani, în diferite districte din Maramureș, Transilvania și Banat. S-a distins prin credincioșie și spirit de slujire. Au avut parte împreună de două fiice: Mimi și Monica. La 55 de ani, l-a condus la odihnă pe cel care i-a fost însoțitor și sprijin, urmând ca restul timpului să înfrunte singură vitregiile vieții. Ultimii ani au fost ani de suferință, până în Sabatul din 19 iulie 1997, când a închis ochii în speranța deșteptării la ziua învierii.

Jenică Lazăr (21 oct. 1978 - 8 iulie 1996, Tecuci) s-a născut cu o malformație de cord și insuficiență hipofizară. Suferința a fost tovarășa lui de viață aproape tot timpul, ultimul an fiind cel mai greu, căci pe data de 15 octombrie 1995 și-a pierdut vederea, datorită operării unei tumori. Toți cei care-l iubeau, și chiar el însuși, au înțeles că Dumnezeu, în curând, îl va chema la odihnă. Deși bolnav, era bine dispus tot timpul și de multe ori el era cel care îi încuraja pe cei din jur. Îi plăcea foarte mult să cânte și să vină tinerii să cânte împreună. Ultimele lui cuvinte au fost titluri de cântări care i-au încălzit inima cât timp a trăit: „Cu Isus, ah, față-n față”, „Domnu-i iubirea”.

Ștefan Brașov (14 martie 1933 - 18 iunie 1997), membru al bisericii adventiste din Vălcănești, Prahova, a fost botezat în anul 1950. În biserică a lucrat peste douăzeci de ani ca dirijor, prezbiter și în departamentul Școlii de Sabat. S-a stins din viață după o boală scurtă și necruțătoare.

Ecaterina Toma, membră a comunității Belu, București, botezată în comunitatea Grant, în anul 1953, decenii întregi primă diaconesă, după o suferință îndelungată și istovitoare, la data de 30 mai a.c. a încetat din viață. A desfășurat o activitate deosebit de valoroasă în ambele comunități, contribuind cu abnegație atât la înzestrarea materială a comunității, cât și la căutarea și ajutorarea bolnavilor și săracilor. Chiar în timpul suferințelor sale, a avut totdeauna cuvinte înțelepte, de încurajare și de credință.

Ileana Molnar (21 ian. 1959 - 25 iun. 1997), membră în comunitatea Fântânele, Bistrița-Năsăud, a fost botezată în biserica adventistă pe 28 august 1977, în condiții grele, când nici unul dintre membrii familiei ei nu era de acord cu decizia sa. În anul 1980 se căsătorește în comunitatea Teaca, cu fratele Andrei Molnar, căminul lor fiind binecuvântat cu doi fii. A trăit o viață exemplară, apreciată de toți cei care o cunoșteau. A avut bucuria de a-i

vedea primind botezul în biserica adventistă pe un frate și o soră, dintre cei patru frați pe care îi avea.

În timp ce își ajuta părinții în agricultură și le vorbea pentru ultima dată despre Domnul Hristos celor din familia sa, moare împreună cu mama și cu doi frați ai ei necăsătoriți, cuprinși de flama de lumină a unui fulger.

Silvia Memete (3 august 1928 - 25 mai 1997) s-a născut la Apatcu, Arad. Dragostea de Dumnezeu și evlavia părinților ei credincioși o ajută să-L găsească pe Mântuitorul, astfel că, la 17 ani, încheie legământ prin botez cu Domnul Isus. În 1946, se unește în căsătorie, pentru 51 de ani, cu tânărul Petru Memete, din Șomoșcheș, Arad, unde va locui și va sluiți toată viața.

Bucuria căminului este încununată prin nașterea celor trei copii: Petrișor, Pavel și Ionel. Dăruindu-le căldura inimii și dragostea de Dumnezeu, i-a făcut și pe ei să-L aleagă pe Domnul Isus drept conducător și stăpân al vieții lor, iar pe primii doi i-a orientat în lucrarea de pastorație în Conferința Banat.